



ALBINA



1866

1910





# ALBINA

## REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

### COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,  
Gh. Adamescu, I. Otescu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,  
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5 | Abonam. în străinătate pe an lei 8  
" " " " 6 luni " 3 | Un număr . . . . . 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard

*Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.*

### SUMARUL:

G. Coșbuc, Zece Maiu, poezie.  
C. Oprolu, Insemnătatea zilei de 10 Maiu. (Cu 3 ilustrațiuni:  
M. S. Regina, AA. LL. Principii Moștenitori).  
Administrația, Al treilea tablou colorat.  
Călătoria familiei noastre regale. (Cu 4 ilustrațiuni: Portul  
Turnu-Măgurele, Piața din Turnu-Măgurele, Vederea orașului  
Turnu-Severin, Liceul din Turnu-Severin).  
I., N. Grigorescu. (Cu portret).

### DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Pentru copiat acte vechi.  
A. Bratu, Tovărășii de școlari. (Fine).  
Impotriva bolilor găinilor. — Impotriva păduchilor la vite.

### ILUSTRAȚIUNI:

M. S. Regele Carol I. — Dorobanți.

### PAGINA GLUMEAȚĂ:

Neculcea, Domnul a pierdut ceva? (Cu 3 ilustrațiuni).

### ACTIVITATEA SOCIALĂ A PREOȚILOR ȘI INVAȚĂTORILOR

Pr. D. Săvulescu, Triumful ortodoxiei și cultul icoanelor. (Cuvântare)  
Popescu Greaca, Vitele din țara noastră. (Cuvântare).

### SUPLEMENT ARTISTIC:

„Sentinela“ de pe tabloul lui Grigorescu.



## SENTINELA

de pe un tablou al pictorului N. GRIGORESCU  
aflat în pinacoteca din București







## **ZECE MAIU**

*In ziua cea sfântă și mare  
La zece-ale lunii lui Maiu  
Se vede-o ciudat' arătare  
Pe-un deal dela Plevna, pe-un plaiu.*

*Când zorile 'ncep să s'arete  
Acolo 'n tăcutele văi,  
Din groapă ies moartele cete,  
De-apururi jălitiți flăcăi.*

*Ei vin de prin locuri, pe care  
Ca vechile răni le cunoști,  
Pe unde-au stat șanțuri odată  
Redute și taberi și oști.*

*Striviți și cu mânilor rupte  
Și galbeni ca 'n jalnicul loc  
In ziua sălbatecei lupte  
Când bieții periseră 'n foc.*

*Fac roată, și-o rugă murmură  
Iar Valter și Șonțu și toți  
Mai marii ce 'n frunte căzură  
Stau jalnici acolo 'ntre soți.*

*Și stau cum stă omul ce-ascultă  
Și nici-o mișcare nu fac;  
Așteaptă cu grijă și spaimă  
Un semn de departe și tac.*

De odată ei capul rădică  
 Dau chiot și-n zare privesc  
 Spre țara din care ieșiră,  
 Spre scumpul pământ românesc —

Și-ascultă, căci tunul azi cântă  
 Departe 'n iubitul pământ,  
 Puternic ca 'n ziua luptării,  
 Dar altfel de cântec mai sfânt.

Vi-e teamă că n'o să mai cânte,  
 Că moartea vă fuse 'n zadar —  
 Dar țara trăește! Iar tunul  
 Ce limpede o spune și rar.

Și ascultă... iar țara-i departe,  
 Sunt dealuri la mijloc, și văi,  
 Și râul cel mare-i desparte  
 De mame pe bieții flăcăi.

Și moartea cea veșnică 'nchise  
 Pe urmă-le tristele-i porți,  
 Dar moartea lor viață ne dete:  
 Ferice deasemenec morți!

Iar ce-ar fi șoptind ei pe vremea  
 Ce-ascultă cântarea de tun  
 Eu nu știu, căci nimeni nu poate  
 Pe morți să-i audă ce spun.

Dar cred că se roagă, sărmanii:  
 „Noi liberi pe voi v'am făcut  
 Iar Tatăl din cer să vă aibă  
 De-apururi sub sfântul său scut!“

G. Coșbuc.



## Insemnătatea zilei de 10 Maiu

Ziua de 10 Maiu ne-a fost dată dela providență să fie intruparea idealului național, visat de părinții noștri, și să cheme la o nouă viață națiunea ce voia să-și creeze un viitor. Astfel, cele mai memorabile fapte ale istoriei noastre contemporane, s'au îndeplinit în această sfântă zi: *dinastia, independența, regalitatea.*

Intr'adevăr:

1. La 10 Maiu 1866, poporul român și-a izbândit una din dorințele lui arzătoare, exprimată în ceasurile de redeșteptare națională, anume să se creeze printr'un principe străin, o dinastie a țării.

În această zi, Prințul Carol I, chemat de poporul românesc, a intrat cu toată pompa în București, întâmpinat cu mult entusiasm de lume, în frunte cu primarul de pe atunci al Capitalei, care-i dădu pe o pernă de catifea roșie cheile orașului și-i ură bun sosit și noroc.

Trecând prin orașul împodobit cu flori, cu coroane și arce de triumf, noul ales se duse la Mitropolie, unde sărută crucea și evanghelia, luă parte la Te-Deum, apoi trecu în Camera, unde îl așteptau senatorii, deputații și slujbașii înalți. Aci jură și iscăli următorul jurământ:

*«Jur de a fi credincios legilor țării, de a păzi religiuinea României, precum și integritatea teritoriului ei și de a domni ca Domn constituțional».*

Apoi a adresat Corpurilor Legiuitoare o vorbire plină de însuflețire:

*«Prin voința slobodă a națiunii, ales Prinț al României, am părăsit, fără a pregeta, patria și familia, supunându-mă chemării poporului român, care mi-a încredințat soarta sa.*

*«Punând piciorul pe acest pământ sfânt, sunt Român.*

*«Primirea alegerii, știu bine, îmi impune datorii mari; dar nădăjduesc că mi-o și dat să le împlinesc.*

*«Vă aduc o inimă credincioasă, cinstită, simțiri sincere, voință tare de a face numai binele, iubire fără margine pentru patria cea nouă și acel neînduplecat respect față de lege și de drept, care l-am învățat dela ui mei.*



«Astăzi cetățean pașnic, mâine, dacă va trebui, soldat cu arma în mână, voi împărtași de acum soarta voastră, fie ea «fericită, fie dureroasă. Din clipa aceasta suntem legați împreună. Credeți în mine cum cred în voi.

«Dumnezeu singur știe ce soartă ascunde în sânul său viitorul, pentru patria noastră. Oricum însă, ne vom face datoria.

«Să căutăm putere în unire, să unim toate puterile noastre, ca să fim în stare a ține piept la orice ne-ar aduce viitorul.

«Pronia, care m'a adus până aci pe mine, alesul vostru, «și-a înlăturat toate piedicile din drumul meu, nu-și va lăsa lucrarea neîndeplinită. Trăească România!».

Aceste cuvinte erau un program, pe care Suveranul nostru l-a îndeplinit cu sfințenie, neabătându-se întru nimic dela ce a spus.

2. Pentru a doua oară, ziua de 10 Maiu este mare în anele istoriei noastre naționale, în anul de mântuire 1877.

Credincios programului său, Domnitorul Carol a reușit ca, în timp de 11 ani, dela urcarea sa pe tron, să schimbe mult fața țării: se întemează tot felul de școale, clădiri frumoase, drumuri bune și așezăminte de tot felul; linii ferate străbat țara în toate direcțiunile, negoțul și circulația ajung în vădită creștere, iar visteria se infiripează; se îmbunătățește și sporește armata românească; certurile și frământările dinlăuntru fac loc unui sentiment național, puternic și sănătos.

Un gând mare și ascuns neliniștia încă pe Domnitorul nostru, anume acela care-l chinuia odinioară pe marele împărat Traian: de a spăla țara de pata tributului care-i îngrise atâta timp fața.

Ocaziunea îi lipseă numai și ea nu întârziă a se ivi.

Nori negri, nori ai războiului se stărnesc pe cerul puternicilor noștri vecini și din clipă în clipă amenință să-și reverse potopul... Puțin, și Rusia declară războiul Turciei.

În aceste momente grele pentru noi, Sultanul ne porunceă să facem din oastea noastră strajă turcească împotriva împărăției rusești; iar Țarul năvăleă cu oastea în România ca într'o țară pustie, chemându-ne să ne amestecăm oștirea noastră cu cea rusească, spre a lupta devalma în contra Turcilor.

Neamul românesc se află acum din nou ca în timpul lui Miron Costin, când țipă cu durere: «Noi privim cumplite vremi și cumpăna mare pământului nostru și nouă».

Cu drepturile călcate în picioare, poporul român, în momentul declarării războiului ruso-turc, se adreseă puterilor europene, cerându-le să-i garanteze neutralitatea. Europa însă ne-a lăsat în voia întâmplării și pare că ziceă: «Faceți după cum vă va lumina înțelepciunea voastră».

Atunci Românii, luându-și drept linie de conduită fru-





M. S. REGINA ELISAVETA

moasa deviză: «*prin noi înșine*», s'au hotărît să seuture țara de cea din urmă umbră de jug turcesc, și s'au declarat, la 10 Maiu 1877, stat liber și independent, vestind totdeodată Europei, prin glasul tunului, această hotărîre bărbătească.

Și această hotărîre eră cu atât mai importantă, cu cât eră de mare primejdia pentru noi.

Nu se poate spune prin vorbe florul puternic ce cuprinsese întregul neam românesc, când Corpurile Legiuitoare proclamă Independența țării.

Rămâneă acum poporului nostru să dovedească că este vrednic să trăească o viață proprie și liberă: trebuia să rupă legăturile de vasalitate pe câmpul de răsboiu, deoarece, după convingerea Domnitorului nostru, o națiune ce n'ar fi în stare să câștige independența cu armele în mână, acea națiune, merită să rămăe veșnic vasală.

Și-a dovedit:

Independența proclamată fu consfințită prin sângele ostașilor noștri, conduși la biruință de Marele Căpitan și Domn, Carol, în glorioasa răsboiu al Independenței.

La chemarea Prințului Carol, s'au adunat sub steaguri peste 100.000 de bărbați voinici, bine instruiți și bine înarmați, și 200 de tunuri așteptau să-și cânte cântecul și s'asvârle ucigătoarelor lor ghiulele în regimentele turcești. Entuziasmul cuprinsese toate sufletele și tânărul Stat al românilor se află într'o clipă de mare cumpănă.

La plecarea în răsboiu, Domnitorul îmbărbătează pe ostașii săi cu astfel de cuvinte:

*«Ostași Români, voi știți cât de mult a suferit patria voastră, în timp de peste 200 de ani, în cari vi se răpiseră mijloacele de a mai apăra bărbătește, pe câmpurile de bătăe, drepturile ei.*

*«Astăzi aveți ocaziunea de a arăta din nou vitejia voastră și Europa întreagă stă cu ochii țintiti spre voi. Inainte, dar, cu inimă românească și lumea să ne judece după saptele noastre.*

*«Reîncepem astăzi luptele glorioase ale străbunilor.*

*«Armata română, deși mică, se va distinge, sunt sigur, prin bravura și disciplina ei. Ea va redă astfel României, rangul ce a avut altădată și care i se cuvine, într' națiunile Europei.*

*«Faceți dar să fălăe din nou cu glorie drapelul românesc pe câmpul de bătăe, unde strămoșii voștri au fost școle întregi apărătorii legii și ai libertății.*

*«Inainte, dar, ostași români, inainte cu bărbăție și în curând vă veți întoarce în familiile voastre, în țara voastră, liberă prin voi înșivă, acoperiți de aplausele întregii națiuni».*

Deasemeni, după ce Domnitorul trece Dunărea, în fața oastei, își împărtășește cu poporul român cugetările și speranțele într'un admirabil manifest, ce merită să fie socotit ca o biblie a neamului nostru. Iată ce se citește în acest manifest:





ALTETELE LOR REGALE  
PRINCIPELE FERDINAND ȘI PRINCIPESA MARIA  
MOȘTENITORI AI TRONULUI ROMÂNIEI

*«Români, invocând numele marilor noștri domni eroi, odată «energici apărători ai creștinismului în orient, luând exemplu «dela bătrânele noastre oștiri, cari în timpurile de glorie au «preumblat triumfătoare drapelele române dela Marea Neagră «până la țărmurile mării Baltice, noi am trecut Dunărea.*

*«Invocând pe Dumnezeu, în mâna căruia este soarta răs- «boaelor, bătrâni și tineri, oșteni ai României, noi știm ce na- «țiunea așteaptă dela brațul nostru.*

*«Domn, oșțeri și soldați ne vom face datorii».*

Acesta eră legământul pe care Domnitorul și oastea lui îl luau față de națiune, în momentul intrării în foc.

... Și acolo, peste Dunăre, alături cu armile împărăției rusești, tânăra noastră oaste a dat piept cu soldații Sultanelui, cunoscuți prin a lor tărie.

Sprintenii călăreți, voioșii dorobanți, cari schimbară în renume porecla de «Curcani», au primit botezul focului și și-au împlinit cu sfințenie datoria, punând în uimire lumea întreagă, atât prin virtuțile lor militărești, cât și prin curajul eroic, desfășurat într'un chip atât de strălucit la Rahova, ca și la Grivița, la Smârdan ca și la Plevna, unde Români au fost deplin victorioși.

Aceste biruințe ale oastei române au făcut să strălucească din nou, înaintea ochilor noștri înmărmuriți, umbra măreață și glorioasă a eroilor dela Războeni și Călugăreni.

Minunile de vitejie făcute de-ai noștri au pus în mirare lumea întreagă pentru bravura și solidele calități militare ale armatei române.

Astfel, războiul pentru Independență a fost pentru noi apa Iordanului, în care poporul român și-a primit botezul.

Tocmai acum hotărîrea luată la 10 Maiu 1877, s'a sfințit cu sângele eroilor noștri ostași.

În groaznicul amestec al luptei la Plevna, în șanțuri la Grivița și sub ziduri la Vidin, Români au tăiat cu vitejească sabie toate legăturile turcești, cari i-au ținut atâtea veacuri în vasalitate.

Lanțurile turcești au fost sfărâmate; iar țara, liberă de-acum, a putut să-și urmeze liniștită drumul spre un țel nou.

Steagurile românești, încununete cu coroanele biruinții, fluturau vesele la întoarcerea lor pe un pământ liber și într'o țară liberă.

Bubuitul tunurilor dela Plevna, Rahova, Smârdan și Vidin, ne-au redat locul ce-l meritam în concertul statelor europene; am arătat lumii că sângele lui Traian mai dăinuește încă în vinele urmașilor săi, că «din vultur, vultur naște», «din stejar, stejar răsare», și că România modernă ne-am creat-o noi, prin noi înșine; iar Independența nu ne-a picat de sus, n'a venit din voia soartei, nu ne-a dat-o alt-



cineva, noi am câștigat-o «*prin foc, prin fum, prin mii de baionete*».

Astfel, cele câteva mii de bravi, căzuți în șanțurile Plevnei, înălțară într-o zi mai sus pe Români, decum i-a fi putut ridica ani întregi de pașnică desvoltare.

De atunci încoace, România a început să se întărească înăuntru tot mai repede, tot mai cu temeiu; iar Europa s'a convins pe deplin că *suntem un popor care știe să moară, și deci are dreptul să trăiască*.

3. După cele două mari succese câștigate: dinastia și Independența, trebuia să urmeze neapărat un alt succes, trebuia ca România să culeagă roadele jertfelor făcute și a sângelui vărsat.

Atunci pentru a III-a oară ziua de 10 Maiu străluci pe orizontul neamului nostru în anul 1881.

În această zi, fruntea biruitorului Domn a fost împodobită cu o coroană de oțel; iar a Augustei noastre Doamne, care a veghiat întocmai ca o vestală neadormită în ceasurile de cumplită încercare pentru noi, cu o coroană de aur.

Dat le-a fost Românilor ca, în această sfântă și măreață zi, să aducă ceadântăiu a lor salutare unui Rege nou.

Primind coroana, Suveranul nostru zice, între altele, următoarele cuvinte:

*«Primesc cu mândrie, ca simbol al Independenței și tăriei «României, această coroană, tăiată dintr'un tun stropit cu sângele «vitejilor noștri, sfințită de biserică. Ea va fi păstrată ca o co-«moară prețioasă, amintind momentele grele și timpurile glorioase «ce am străbătut împreună; ea va arăta generațiilor viitoare «voinicia Românilor de ast timp și unirea care-a domnit între «țară și Domn.*

*«Pentru Regină și mine însă, coroana cea mai frumoasă «este și rămâne dragostea și încrederea poporului, pentru care «n'avem decât un gând: mărirea și fericirea lui».*

C. Oproiu  
Invățător.

## AL 3-lea TABLOU COLORAT

*Cu acest No. distribuim cititorilor noștri al treilea tablou colorat, făgăduit pentru acest an. El înfățișează o sentinela și este reprodus de pe o lucrare a marelui pictor Grigorescu.*

*Dăm mai departe biografia acestui mare artist.*

Administrația.

## Călătoria familiei noastre regale

MM. I.L. Regele și Regina, urmând a face o călătorie pe Dunăre, au părăsit Capitala Sâmbătă, 23 Aprilie, însoțiți de AA. LL. RR. Principele Ferdinand, Principesa Maria, Principele Carol și Principesa Elisabeta.

La gara de nord, MM. LL. Regele și Regina au fost primite de d-nii miniștri prezenți în Capitală, de prefectul poliției și acel al județului, de Casele civile și militare Regale și comandantul pieței; în salonul de recepție, Maiestățile Lor au fost salutate de I. P. S. S. Mitropolitul Primat, precum și de d. primar al Capitalei. La orele 9 a. m., Maiestățile Lor suindu-se în vagonul regal, trenul a fost pus în mișcare către portul Oltenița, sub conducerea d-lui subdirector general al căilor ferate.

În mers, trenul a fost oprit la stațiile Budești, Curcani (un sat de veterani, întemeiat de M. S. Regele) cât și la gara Oltenița.

În toate aceste gări, cari erau frumos împodobite, Maiestățile Lor au fost primite cu mare bucurie de către numerosul public care venise să Le salute. Primarii au prezentat pâine și sare și au urat bună călătorie; prefectul județului a făcut prezentările; doamnele au prezentat frumoase buchete de flori.

M. S. Regele a binevoit a se întreține cu persoanele oficiale, cu veteranii și ceilalți cetățeni, și cu locuitorii satelor megieșe, veniți în întâmpinarea Sa.

La orele 12 din zi, trenul regal a fost oprit în portul Oltenița, în dreptul debarcaderului, unde se află acostat yachtul „Ștefan cel-Mare“.

Maiestățile Lor au fost primite de autoritățile locale, de un foarte numeros public, care a salutat cu mare însuflețire.

La debarcader, Suveranul a fost întâmpinat de d. M. Rôm-niceanu, directorul general al porturilor și căilor de comunicațiuni pe apă, și de d. Ștefănescu, directorul navigației fluviale.

Maiestatea Sa, trecând pe puntea yachtului, garda bordului a dat onorul, în care timp pavilionul Regal a fost arborat la catargul mare, pe care vasele din port l-au salutat cu pavilioanele lor naționale. Pe bord, M. S. Regele a fost primit de d. comandor Spiropol, care a prezentat raportul, precum și de comandantul bastimentului, locotenentul Șerbu.

La orele 12½ după amiazi, yachtul a părăsit portul, îndreptându-se spre Giurgiu.

La orele 3.40 yachtul a fost acostat la debarcaderul Ramadan, din portul Giurgiu. Înainte de a ajunge, a fost întâmpinat de un vapor al navigației fluviale, pe care se află foarte mulți escursioniști, cari au salutat cu prelungite urale.

Portul eră foarte frumos ornat; deasemenea și vasele, pe care se găsea multă lume. La locul de debarcare, se înălță un



foarte frumos pavilion, unde se aflau autoritățile și notabilii orașului. D. primar a urât M. S. Regelui bună sosire, în numele cetățenilor; iar comandantul brigadei a VII infanterie a prezentat raportul. O companie cu drapel și muzică din regimentul Vlașca No. 5 a dat onorurile; Maiestatea Sa a trecut-o în revistă, precum și corpul ofițeresc al garnizoanei. Apoi M. S. Regele a trecut pe dinaintea veteranilor din războiul independenței, a societăților și corporațiilor, precum și a școalelor care L-au aclamat și salutat cu nețărmurită dragoste și adânc respect.

În pavilion, d. prefect a prezentat pe membrii corpului consular, clerul, magistrații, profesorii, și învățătorii, reprezentanții comunităților și persoanele de seamă ale orașului; tuturora acestora Suveranul le-a vorbit cu bunăvoință.

Maiestatea Sa Regina și Altețele Lor Regale au primit frumoase buchete de flori dela doamnele din societate, care veniseră să O salute și a-l prezintă omagiile lor respectoase.

La orele 4 Maiestatea Sa Regele s'a reîntors la bord însoțit de uralele întregii asistențe, și cântările elevilor; imediat yachtul a fost pus în mers până la orele 7 seara, când s'a oprit la debarcaderul dela Zimnicea unde a rămas peste noapte. Aci Maiestatea Sa Regele a fost primit de prefectul județului Teleorman, primarul orașului, care a pronunțat o cuvântare de bună sosire, de membrii autorităților locale și de întreaga populație. O companie din regimentul Teleorman No. 20, precum și un pluton de grăniceri, a dat onorul. Directorul școlii și președintele societății comerciale au ținut frumoase cuvântări; d-nele au oferit buchete de flori; iar copiii școalelor au cântat mai multe imnuri. Seara s'a dat focuri de artificii.

Maiestățile Lor au fost însoțite în călătorie de către d. Delavrancea, ministrul lucrărilor publice, de d. director general al porturilor și căilor de comunicațiuni pe apă, de d-nele de onoare Maria Poenaru, Zoe Bengescu, precum și de d. general-adjutant Mavrocordat, șeful Casei militare Regale, de generalul Perticari, guvernorul A. S. R. Principelui Carol, și de adjutanții regali de serviciu.

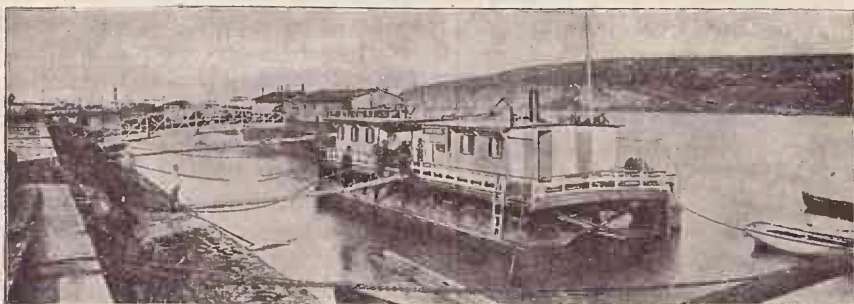
Duminică 24 Aprilie, la orele 8 dimineța, yachtul regal a fost pus din nou în mers. La plecarea din schela Zimnicea, compania de onoare a dat onorul. După o călătorie de 2 ore, bastimentul a fost oprit la debarcaderul din portul Turnu-Măgurele, în mijlocul unei mari manifestații a populației, care aclamă pe Maiestățile Lor cu puternice urale.

Tot coprinsul portului, ca și vasele care se aflau acolo, erau împodobite de sărbătoare. La debarcader, M. S. Regele a fost primit de comandantii trupelor din garnizoană, iar la mal de către primar, care prezentând pâinea și sarea, a rostit o frumoasă cuvântare de bună venire.

M. S. Regele, dimpreună cu M. S. Regina și Familia Regală, a pășit către preoții care se aflau în odăjdii.

Protoereul județului a prezentat Crucea și Evanghelia și a

urmat pe Rege în pavilionul de primire, unde înconjurat de preoți, a oficiat Polichronul pentru serbarea zilei onomastice a M. S. Reginei.



Vederea Portului T.-Măgurele.

După slujbă, care a fost ascultată cu multă evlavie de întreg publicul de față, M. S. Regele a trecut în revistă corpul ofițeresc și detașamentul trupelor din garnizoană.

Apoi a trecut pe dinaintea școalelor, care L-au salutat, presărându-I flori în cale; Suveranul a mai trecut apoi pe dinaintea societăților, a veteranilor și corporațiilor, mulțumindu-le cu multă bunăvoință de cuvântările de bunăvenire ce I s'au adresat.



Piața din Turnu Măgurele

M. S. Regele trecând din nou în pavilion, d. prefect I-a prezentat pe senatorii și deputații județului, pe membrii autorităților locale. Doamnele prezentând buchete de flori M. S. Reginei și A.A. LL. RR. Princeselor. Le-au adresat respectuoasele lor felicitări și urări.



După prezentări, M. S. Regele a primit defilarea veteranilor, societăților, corporațiilor, școalelor și a trupelor.

În urmă, adresând mulțumiri d-lui prefect și primarului pentru deosebit de frumoasa primire ce l-au făcut, a trecut pe bordul yachtului care a plecat din port, în mijlocul unei însuflețite manifestații pe care populația a făcut-o Maiestăților Lor.

Yachtul regal trecând prin dreptul portului bulgar Nicopoli trupele din tabără au dat onorul.

În dreptul Siliștoarei, localitate unde s'a făcut podul de trecere a armatei în Bulgaria, în timpul războiului Ruso-Româno-Turc, un grup de artileriști veterani au salutat pe Marele lor Căpitan, sunând onorul.

La Corabia, yachtul a acostat la debarcader, unde se aflau autoritățile județene și locale, precum și aproape întreaga populație a orașului și a comunelor Celeiu, Dasova și celorlalte sate megieșe, care a aclamat tot timpul cu mare însuflețire pe Suveran pe Regina, și pe Familia Princiară.

M. S. Regele, sosind la mal, a fost întâmpinat de d. prefect al județului și de primarul orașului, care, în numele orașenilor, l-a salutat, potrivit tradiționalului obicei, cu pâine și sare.

În urmă, Suveranul, primind raportul comandantului regimentului 19 Romaniți, a trecut în revistă compania de onoare și corpul ofițeresc al regimentului; apoi, îndreptându-se spre numerosul front al veteranilor, s'a întreținut cu mulți din ei; în urmă a trecut pe dinaintea școalelor și societăților.

Doamnele din societate au trecut pe yacht spre a prezenta buchete de flori M. S. Reginei și AA. LL. RR. Principeselor.

În pavilion, unde prefectul a făcut prezentările, Suveranul a convorbit cu persoanele prezente aflate acolo. La ora 1 p. m., M. S. Regele s'a înapoiat la bord, salutat fiind cu prelungite urale ale cetățenilor populației rurale, școalelor și trupei.

Yachtul regal, părăsind portul, și-a continuat călătoria în tot cursul zilei și a nopții, până la orele 1 jum. dimineața, când s'a oprit la debarcaderul schelei Gruia.

Luni, 25 Aprilie, Maiestățile Lor Și-au continuat călătoria pe Dunăre în sus către cataractele ei. Yachtul a părăsit schela Gruia la orele 5 jumătate dimineața.

Cu toată vremea ploioasă, pe la toate satele și orașele, atât de pe țărmurile țării cât și cele sârbești, Suveranul a fost salutat cu bubuituri de fugase, iar locuitorii îl petreceau cu prelungite urale.

Pe la debarcadere se înălțau frumoase arcuri de verdeață.

La trecerea yachtului pe dinaintea Severinului, care prezintă o priveliște impunătoare, atât prin decorarea osebuit de frumoasă a portului, cât și prin marea mulțime de public, aflat pe cheiuri și bastimente, M. S. Regele a fost salutat de trupele garnizoanei, cari se aflau la mal în formație de revistă.

Tot aci Suveranul a primit o călduroasă telegramă dela M. S. Regele Serbiei, prin care li ură bună petrecere în călătoria Sa dealungul teritoriului Sârb.



M. S. REGELE CAROL I



În dreptul citadelei oraşului sârb Cladova, Maiestatea Sa a fost salutat cu 21 lovituri de tun, iar garnizoana a dat onorul.

Cu aceeaş însufleţire Maiestatea Sa a fost salutat de locuitorii comunelor Schela Cladova, Gura Văei şi Vârciorova. În dreptul insulei Ada-Caleh, detaşamentul de trupă austroungar aflat acolo a dat onorul.

În trecerea yachtului pe dinaintea portului Orşova, care eră pavoazat cu steaguri, populaţia a aclamat pe Maiestăţile Lor. La ieşirea din cataracte în dreptul portului Drenkova, punctul limit al călătoriei în sus, yachtul s'a înapoiat navigând către Turnu-



Vederea oraşului Turnu Severin

Severin unde a acostat la debarcader la orele 5.45 seara. Deşi plouă torenţial, populaţia oraşului a făcut o măreaţă primire Augustilor călători. Maiestatea Sa trecând pe ţârm a fost primit de prefectul judeţului şi primarul oraşului care L-a salutat de bună venire asigurându-L de neţărmuritul devotament al concetăţenilor săi. M. S. Regele primind raportul comandantului diviziei I-a, a trecut în revistă corpul ofiţeresc al garnizoanei şi compania de onoare. Apoi a trecut pe dinaintea şcoalelor primare, a elevilor liceului a cărui fanfară cântă imnul naţional. În urmă S'a îndreptat către veterani, corporaţii şi societăţi care L-au aclamat cu mare însufleţire. În pavalion P. S. S. Episcopul Râmnicului şi Noului Severin înconjurat de toţi preoţii judeţului a rostit o prea frumoasă alocuţie de bunăvenire. D. primar a prezentat Maiestăţii Sale pe membrii corpului consular, pe d-nii senatori şi deputaţi ai judeţului pe membrii autorităţilor locale şi notabilităţile oraşului.

D-nele au prezentat pe bord Maiestăţii Sale Reginei şi Principeselor atât omagieile lor respectoase cât şi frumoase buchete de flori. Tot în pavilion I S'a prezentat M. S. Regelui de către generalul Averescu, ofiţerii superiori înaintaţi.

Maiestatea Sa a binevoit a convorbi cu cetăţenii aflaţi în jurul Său de starea semnăturilor, de nevoile oraşului şi ale judeţului.

M. S. Regele exprimând atât prefectului cât şi primarului viile Sale mulţumiri pentru primirea plină de entuziasm ce I s'a făcut,

la orele 7 $\frac{1}{2}$  seara s'a înapoiat pe bord, când populația și-a manifestat din nou dragostea sa către Maiestatele Lor și Dinastie prin ovațiuni a căror ecou a întovărășit yachtul regal până ce a dispărut din vedere.



Palatul Liceului Traian, din T.-Severin.

La orele 9 seara bastimentul a ancorat la vadul Crivina unde s'a făcut popasul de noapte.

A doua zi 26 Aprilie, yachtul a părăsit această localitate la orele 8 dimineața. În cursul zilei a fost acostat la debarcaderele schelelor Gruia și Cetatea, precum și la acele ale porturilor Calafat și Bechet unde s'au făcut Maiestaților Lor aceleași însuflețite primiri ca în localitățile vizitate în zilele precedente.

La Gruia, M. S. Regele a fost întâmpinat de administratorul plășii și de primar, iar publicul L-a primit dându-I cele mai vădite mărturisiri de iubire și venerație.

La Cetatea, Suveranul a fost întâmpinat de prefectul județului Dolj. Aci se aflau adunați locuitorii satelor învecinate, printre ei mulți veterani, veniți cu preoții lor, cu învățătorii și copiii școalelor comunale cu toți în haine de sărbătoare și voioși de a arăta Suveranului lor prea mărit și iubitei lor Regine, cât și Altețelor Lor Regale, nețărnumita lor dragoste și adâncul lor respect.

La Calafat a fost întâmpinat cu bubuituri de fugase, cu imnul național și nesfârșite urale ale populației calafetene răspândită pe tot copriusul portului care eră măreț împodobit.

Vasul acostând la debarcader, M. S. Regele a trecut pe țârm îndreptându-se către frumosul chioșc unde se aflau autoritățile județului Dolj, primarul orașului Craiova, membrii Curții de apel, precum și numeroși notabili ai orașului și județului veniți dimpreună cu doamnele lor spre a prezenta primosul lor de dragoste și devotament către Tron și Dinastie.

La puntea debarcaderului, Generalul comandant al corpului I de armată a prezentat raportul, iar la capătul dela mal, primarul Calafatului a oferit pâinea și sarea și a urat Suveranului sănătate și zile fericite în numele orașenilor.

M. S. Regele a trecut în revistă corpul ofițeresc, ofițerii noi



înaintați prezentați de Generalul Tătărăseu și compania de onoare dată de regimentul Calafat No. 31.

În acest timp, doamnele din societate, institutoarele cu elevele, precum și societatea corală „Armonia” din Craiova, au fost poftite pe yacht, unde atât M. S. Regina cât și AA. LL. RR. Princesele, căror Li s'au prezentat frumoase buchete de flori, au binevoit a se întreține îndelung cu d-niile lor. Corul a executat în chip desăvârșit mai multe arii și compoziții muzicale naționale.

M. S. Regele, după ce a trecut pe dinaintea publicului înșirat în calea Sa, compus de veterani, agricultori, comercianți și breslași toți cu societățile și drapelurile lor și care L-au aclamat tot timpul, s'a dus de a văzut noua biserică zidită de familia Marian, unde a fost întâmpinat de preoți, cari au înălțat o rugă Domnului; cu acest prilej Maiestatea Sa a cercetat atât zugrăveala ei murală, cât și decorația tâmplei, făcută în stil românesc.

De aci, M. S. Regele s'a îndreptat din nou la chioșc unde s'a întreținut cu publicul de toate stările, până la orele 1.15 p. m., când s'a reinbarcat, petrecut de urările publicului Suveranul, mulțumind primarului pentru primirea călduroasă ce l s'a făcut, l-a însărcinat să o împărtășească concetățenilor săi. La trecerea pe la Vidin, populația acestui oraș a aclamat pe Maiestatea Lor.

La Bechet, yachtul a acostat la orele 5 seara. Portul ca și pontonul eră frumos decorat cu steaguri și frunziș; puntea eră acoperită cu frumoase scoarțe și pânzeturi naționale. Preotul a ținut o cuvântare de mulțumire iubitelui Suveran al Țării, care fără preget a lucrat pentru mărirea și propășirea Patriei și buna stare a locuitorilor ei. Corul școalelor a cântat innul național și alte multe arii. M. S. Regina a binevoit a chema la Ea pe soțiile dregătorilor locali, precum și pe institutoarele cu elevele lor, cu care a vorbit tot timpul cât s'a făcut oprire acolo. M. S. Regele a ascultat cu multă bunăvoință păsurile locuitorilor, primindu-Le petițiunile

M. S. Regele, la plecare, a mulțumit călduros d-lui prefect de Dolj, atât pentru primirea frumoasă ce l s'a făcut, cât și pentru buna rânduială ce a găsit pe la toate localitățile unde s'a oprit.

În dreptul Rahovei, publicul numeros, care se află pe mal și pe vase, a făcut însuflețite ovațiuni Maiestateilor Lor.

Yachtul a călătorit și în timpul nopții, până la orele 11, când s'a oprit la vadul satului Petroșani, unde a stat până dimineață.

(De pe Monitor)

### Pentru copiat acte vechi

Când avem nevoie de copiat acte vechi, a căror scris nu se mai cunoaște bine, udăm o coală albă de hârtie, cu amoniac, o așezăm deasupra scrisului acelor acte și, apăsând-o peste tot, îndată scrisul se va cunoaște.

(Din Ueber Land und Meer).

## N. I. GRIGORESCU

Grigorescu s'a născut la 15 Maiu 1838, în satul Pitaru din județul Dâmbovița, sat cărui atunci îi ziceau Strâmbeanu; iar mai încoace Văcăreștii de Răstoacă. Eră fiul lui Ion Grigorescu, mort prin 1843. Muma, frații și surorile lui N. Grigorescu s'au strămutat în București. Un frate-a tată-so eră, zice-se, zugrav de biserici. La vârsta de 10 ani, a intrat ucenic la un zugrav de icoane. Peste doi ani începù a vinde la obor icoane făcute de el. La 14 ani se hotărește să meargă la Paris, să învețe pictura. Nu poate luă bursă, neavând destule clase, deși talentul nu i se tăgădui. Face mai târziu un tablou «Mihaiu scăpând stindarul», Vodă Bibescu i-l cumpără cu 100 de galbeni. Ajunge din cei mai căutați zugravi de bisereci.

La 15 ani, face un serafim la bisereca dela Zamfira, după chipul și asemănarea unei fete din sat.

Călugărul Isaia, văzându-i talentul, se hotărește a plecă și el cu Grigorescu la Paris; îl ia la Neamț, unde tinărul face câteva icoane. Starița dela mănăstirea Agapia, vede una din ele și-l tocmește cu 3.000 de galbeni să zugrăvească biserică mare a mănăstirei. Nu pleacă la Paris, ci lucrează trei ani acolo, la bisereca Sf. Voevozi. Lucră, după gramatica picturii dela sfântul Atos, dar fără a se ține în totul de canoanele bizantine și având modele vii.

În 1881, își prăvește bisereca și pleacă la Paris, intră în atelierul lui Cornu, având bursă din bugetul Moldovei, după stăruința lui Cogălniceanu, care văzuse biserică dela Agapia și înțelesese ce viitor are Grigorescu. Face parte din pleiada zisă dela Barbizon, în care erau Courbet, Corot, Millet, etc., A muncit trei ani. Atunci a copiat tabloul lui Prud'hon de la Louvre «Dreptatea și răzburarea dumnezească urmărind fără de legea». Copia e la pinacoteca din București.

La 1864 vine'n țeară, dar curând se întoarce iar la Barbizon. Sunt multe bucăți frumoase din acea vreme: peisaje și tot felul de tipuri din partea locului.

Avù succes mare în 1866 la expoziție în Paris, căci vândù tot. Inse dorul de țeară îl birui. În 1867 se întoarnă.

Vine prin Galiția, se oprește la Lemberg și zugrăvește tipuri de Ovrei, cum a făcut mai apoi și în țeară. «Ovriul cu gâsca», cetățean român în perspectivă, are mare succes în două rânduri la Paris (în 1880 și 1887). Lucrează tipuri și vederi din Moldova. Apoi muncește la Căldărușani, Târgoviște, Câmpu-Lung și Rucăr. Din vremea asta sunt «Bărația dela Câmpu-Lung» «Ciobanul», «Vatra dela Rucăr».

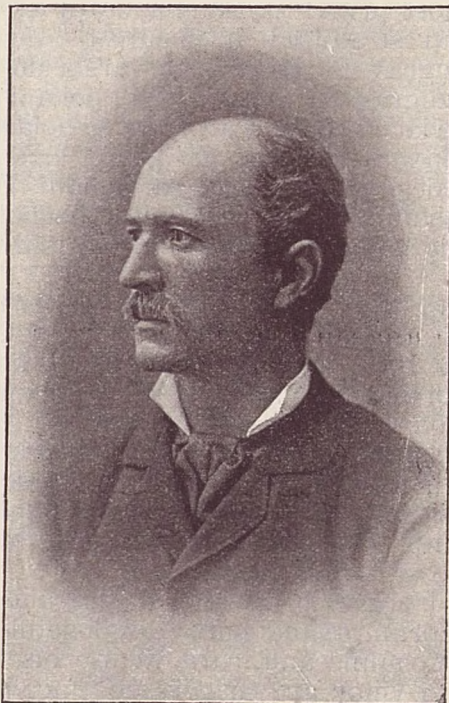
Se'ntoarce iar în Franția, unde stă până în ajunul războiului din 1870—1871.



În 1873 face'n București cea dintâiu expoziție.

D. Al. Vlahuță, în cartea d-sale «Grigorescu», după care luăm notițele, arată lista lucrărilor vândute.

În frunte «Carul cu boi», cumpărat de Domnitor cu 3.000 lei. Alte bucăți se vând cu 1.200, 1.000; iar cea mai efină cu 50 de lei.



Pictorul Grigorescu.

Minunat a prins Grigorescu partea frumoasă din viața la țeară: ciobani și ciobănițe, plugari, care cu boi, vederi cu lumina lor specială...

Dela Paris face o călătorie în Italia, trece prin Grecia și Constantinopol, apoi se întoarce în Franța.

În 1877, vine dela Paris, și însoțește armata noastră peste Dunăre. Ne dă un ciclu de scene și tipuri, între cari: «Atacul dela Smârdan», ce se poate vedea la Primăria Capitalei. Zugrăvește măreția războiului, — vitejia strămoșească înviată la chemarea Patriei, — dar și grozăvia lui. În inima lui Grigorescu a încăput și mila pentru prinși, pentru biruiți. A intrupat-o în tabloul «Convoiul de prizonieri».

Se întoarce și începe iarăși a prinde tipuri și scene din viața românească.

Se duce la Paris, unde stă câțiva ani. Criticii de astădată îl pun alături cu Watteau.

În 1887 are a doua expoziție în București. D. G. Cantacuzino cumpără cu 8.000 de lei «Ovreiul cu găscă».

În 1887 se-așează pe valea Prahovei, între Comarnic și Sinaia, deasupra Orăștilor, și lucrează în patru cinci veri de-arândul. De-acolo are tipuri minunate de țerance, — fete și neveste.

Deși Grigorescu a reușit în tot ce-a voit. Mai vestiți sunt înse ciobanii și boii lui.

În 1891, a treia expoziție în București.

După 1891 își face atelier la Câmpina, unde lucrează până la moarte.

Cine să înșire toate lucrările lui? Vom pomeni portretul M. S. Regelui, M. S. Reginei, al Mitropolitului Gheorghian.

Moare la 16 Iulie 1907.

Grigorescu e singurul pictor român, care-a intrat în istoria universală a artei. Numai pe el îl putem pune alături de pictorii cu cari se fălesc alte țeri vechi.

În Muzeul Grigorescu vom putea simți și admiră opera lui. Orice descriere nu poate înlocui vederea. Artistul trebuie să ne vorbească de-adreptul.

În pinacoteca dela Ateneu, în Muzeul Simu, la Sf. Vocevozi dela Agapia și în Muzeul lui, vom putea să ne dăm seama cine a fost Grigorescu.

I.



Dorobanți



## TOVĂRĂȘII DE ȘCOLARI <sup>1)</sup>

Tovărășia școlarilor ar mai putea face și alte lucruri bune. Din câștigul, cât de mic ar fi în urma urmelor, ce ar rezulta din procurarea împreună a cărților și rechizitelor școlare și din alți bănuți strânși din mici economii vărsate în cassa tovrărășiei, s'ar putea cumpără câte-o carte de școală, o tăbliță ș. a., și pe seama vre-unui școlar sărac, lipsit de mijloace dar harnic și bun la învățătură. Acesta la rândul său s'ar simți îndemnat să ajute și el cu mintea sa mai luminată pe cei mai slabi la învățătură.

Astfel s'ar deda copiii să se ajutoare împrumutat, fiecare cu ce are, cu ce i-a dăruit Dumnezeu.

La caz când s'ar îmbolnăvi vreunul mai sărac dintre societari, ar putea să fie cercetat din partea celorlalți cu un mic ajutor din cassa tovrărășiei. Nise pare o formă nemerită aceasta, de a deșteptă simțământul de filantropie, simțul de caritate, atât de trebuincios și de prețios în viața omenească.

Pentru dezvoltarea simțului de economie, însoțirea școlarilor ar putea deveni cea mai bună școală. Din bănuții căpătați dela părinți, rudenii și prieteni ai părinților, și din bănuții căpătați la colindat și la alte ocazii, copiii ar putea face mici economii, i-ar putea depune la însoțire spre fructificare. În România s'au și introdus în acest scop casetele școlarilor.

Trebue să dedăm pe copii de mici să fie cruțători, să nu facă risipă, să nu alerge cu fiecare ban ce-l căpăta la jupânul după fluierită de zahăr, după turtă și gogoroane vopsite cu fel de fel de materii stricacioase sănătății, fără a mai vorbi multe despre cazurile când își dau bănuții pe țigarete, pe tutunul atât de păgubitor pentru vârsta fragedă.

Prin însoțire școlarii se mai pot ajuta și în alte cazuri. De multeori are trebuință vre-unul de-o carte, ori i s'a spart tăblița și-i trebuiește alta, dar n'are bănuți să-și cumpere, până se duce tatăl său la oraș cu ceva de vânzare. Astfel se întâmplă că băiatul întârzie cu învățătura câte 2 — 3 săptămâni, în a sa pagubă și a învățământului peste tot. Însoțirea în asemenea cazuri i-ar putea veni în ajutor, sau că-i dă o tăbliță din depozitul său până aduce băiatul bănuții, sau că i-ar da un împrumut să-și cumpere tăblița din sat, ca să nu mai aștepte, ori apoi băiatul ar ridica suma trebuincioasă din micile sale economii, din micile sale depuneri făcute la însoțire. Simțul de alipire față de însoțire, simțul de tovrărășire în acest chip s'ar întări din ce în ce mai mult. Fiecare școlar ar vedea cât e de bună însoțirea, care te ajută când ești lipsit, și unde-ți poți aduna „bani albi pentru zile negre“, cum se zice.

Prin însoțire în cursul anilor cât cercetează școala primară

<sup>1)</sup> Vezi No. 31.

fiecare elev și-ar putea chivernisi pe încetul atâția bănuți, cu câți să poată călători până în orașul apropiat, ca să cunoască pe câte căi lucrează omenirea ca să-și ușureze traiul, să se fericească. Asemenea excursii sunt și ele un bun prilej pentru dezvoltarea simțului de întovărășire.

Călătorind cu trenul în tovărășie, fiecare plătește mai puțin decât ar plăti când călătorește singur, și fiind mai mulți sub conducerea învățătorului pot vedea și unele lucruri pe cari singuraticilor nu le este îngăduit să le vadă.

Iată și în acest caz folos material și folos moral realizat prin întovărășire, asupra căruia învățătorul va atrage atențiunea școlarilor.

Asemenea rezultate se pot dobândi și prin producțiile școlare. Ar fi bine, ca venitul bănesc după acestea să se verse în cassa însoțirii școlarilor ca un produs al muncii lor întovărășite, și să pornească în numele însoțirii la îndeplinirea trebuințelor pentru cari s'a aranjat producția. Elevii să vadă și să cunoască toate roadele, toate faptele muncii lor înfrățite, cari pot servi la întărirea sentimentului de solidaritate.

Însoțirile de școlari, prin adunarea și administrarea unei averi comune, prin cumpărarea și vânzarea, respective distribuirea cărților și rechizitelor școlare, între ei, prin ei înșiși, ar fi totodată și o bună școală de comerț, o școală de inițiativă și de prevedere, care ne lipsește în parte și de care avem mare trebuință pentru întărirea noastră economică.

Aceste tovărășii ar putea servi ca un îndemn spre solidarizare și pentru săteni. Cu ocazia încheierii anului școlar învățătorul ar putea descoperi în fața părinților toate foloasele, toate învățăturile bune pe cari le-au putut dobândi micuții școlari prin însoțire și numai prin însoțire. Învățătorul în acest chip ar săvârși o activitate socială de mare preț.

S'ar putea înșiră încă o mulțime de exemple din viața „poporului mărunt de școlari” în sprijinul tovărășiilor de școlari. Dar și din cele înșirate se lămurește pe deplin, că ele sunt un mijloc puternic și cât se poate de practic pentru educația socială; sunt o minunată școală a vieții, întemeiată pe trebuințele reale ale școlarilor.

Aceste instituții ar ușura în mod însemnat și activitatea extrașcolară a învățătorului și chiar a preotului, deoarece copiii trecuți prin asemenea școală ar ieși mai bine pregătiți pentru viață, ar ști să înțeleagă de ce e vorba când li-se vorbește de însoțiri culturale și economice și de instituții umanitare, iar înaintarea noastră pe toate terenele vieții publice ar merge cu pași mai repezi.

Sunt lucruri mărunte la aparență aceste tovărășii, dar de o importanță deosebit de mare. Importanță recunoscută de popoarele civilizate, unde aflăm chiar și tribunale de copii, întemeiate pentru formarea caracterului în școală, și conduse de școlari.

Aceste popoare înțeleg pe deplin, că stejarul uriaș crește din ghindă; că trebuie să pornești dela lucruri mici, dacă dorești să ajungi la lucruri mari.

Cel cu ce desprețuește lucrurile mărunte acela ori că nu le



cunoaște însemnătatea, ori nu voește și nu se nizește peste tot să facă începăturile din cari se dezvoltă cu timpul lucrurile mari, lucrurile cari fac cinstea și cari asigură bunăstarea morală și materială a unui popor.

---

## MINISTERUL FINANTELOR

---

Direcțiunea Contabilității Generale a Statului și Datoriei Publice

---

### PUBLICATIUNI

Prima tragere la sorti a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1910, împrumutul de 44.199.000 lei, se va efectua în ziua de 19 Maiu (1 Iunie 1911), ora 10 dimineața, în sala specială a ministerului finanțelor, conform dispozițiilor stabile prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial“ No. 245 din 7 Fevruarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 233.500 lei în proporția următoare:

5 titluri à 5.000 lei	25.000 lei
26    "    " 2.500    "	65.000    "
76    "    " 1.000    "	76.000    "
135   "    " 500    "	67.500    "
<u>242</u> titluri pentru o valoare nominală de:	<u>233.500</u> lei

\* \* \*

A 2-a tragere la sorti a titlurilor de rentă 4% amortibilă din 1910, împrumutul de 128.000.000 lei, se va efectua în ziua de 19 Maiu (1 Iunie 1911), ora 10 dimineața în sala specială a ministerului finanțelor, conform dispozițiilor stabilite prin regulamentul publicat în „Monitorul Oficial“ No. 245 din Fevruarie 1906.

La această tragere se vor amortiza titluri pentru o valoare nominală de 691.000 lei în proporția următoare:

24 titluri à 5.000 lei	120.000 lei
77    "    " 2.500    "	192.500    "
176   "    " 1.000    "	176.000    "
405   "    " 500    "	202.500    "
<u>682</u> titluri pentru o valoare nominală de:	<u>691.000</u> "

Publicul este rugat a asista la trageri.

---

### INFORMAȚIUNI

---

Cu începe de la 1 Maiu până la 1 Noembrie 1911, orele de serviciu pentru Administrația centrală a Ministerului de finanțe și a direcțiilor dependente, în afară de Cassa de depuneri, vor fi de la 8 a. m. până la 1 p. m.

Casieria centrală și casieria Regiei vor fi deschise pentru public de la 8  $\frac{1}{4}$  până la 10  $\frac{3}{4}$  a. m.

Biourourile vor fi deschise publicului între orele 10 — 12 dimineața.

---

## A P E L

În comuna mea Bălteni, din județul Gorj, am construit pe spezele mele și pe proprietatea mea, o școală primară-model, cu două clase, înzestrată cu tot strictul necesar.

Mai dorese însă să procur școlii o bibliotecă bogată, cu cărți folositoare pentru educațiunea țărănimii.

De aceea fac un apel călduros către toți domnii scriitori, profesori, ziaristi, librari, autori a diferite lucrări, precum și către toate persoanele de bine, să binevoiască a contribui în măsura puterilor lor la această operă culturală, trimițând pe adresa subsemnatului broșuri, cărți, reviste, ziare, etc., cu cari să înzestrez draguța de școală care poartă numele de: **Școala primară Dinkă și Maria Skeleru**, donată la 1911 Băltenilor și care va fi inaugurată cu mare pompă la 21 Maiu, ziua onomastice mele.

Pentru a putea da publicității donațiunile primite, rog pe nobilii donatori să trimită, olată cu cărțile, și numele și adresa d-lor.

Vă salută cu toată stima și cu mulțumiri anticipate  
Târgu-Jiu

**Dinkă Skeleru**

Alas de 9 ori deputat al țărănilor  
în Parlamentul țării până la 1911.

## PUBLICAȚIUNE

În ziua de 18 Maiu 1911, ora 10<sup>1/2</sup>, se va ținea la Eforie, Bulevardul Elisaveta, licitație publică cu oferte închise, pentru darea în întreprindere a următoarelor lucrări:

1. Construirea unei case de locuit pe moșia Doiceasca, jud. Brăila.  
Devizul în sumă de lei . . . . . 5.000,—
  2. Construirea unei case de locuit pe moșia Bordeiu-Verde  
din jud. Brăila.  
Devizul în sumă de lei . . . . . 5.220,65
  3. Construirea unui pădul, devizul lei . . . . . 6.501,—  
și a unei magazii de bucate, devizul lei . . . . . 6.633,—  
pe moșia Popu-Ianca, Perișor din jud. Brăila.
  4. Construirea unei stâne de oi pe Muntele Colții lui Balbeș  
din jud. Prahova. Devizul în sumă de lei . . . . . 1.000,—
  5. Construirea unui grajd de vite la moșia Slonul din jud.  
Pahova. Devizul în sumă de lei . . . . . 2.000.—
  6. Reconstruirea clopotniței bisericii din com. Drăgășani,  
jud. Teleorman. Devizul în sumă de lei . . . . . 1.393,14
- Condițiunile, planurile și devizele, se pot vedea la Serv. Domenial,  
Biuroul Bunurilor, în toate zilele de lucru între orele 10<sup>1/2</sup>—12<sup>1/2</sup> a. m.

## Împotriva bolilor ce bântuiesc găinile

Adăogați, vreme de-o săptămână câte un pumn sau două de var stins la fiecare bănicioară de grăunțe. Boabele se dau găinilor să le mănânce, numai după ce le-am amestecat bine, să se prăfuiască varul.



## PAGINA GLUMEAȚĂ

### DOMNUL A PIERDUT CE-VĂ

(După alții)

Intr'o zi, d-l Ghidulescu se primblă pe calea Victoriei, foarte plictisit de-a vedea mereu aceleași lucruri și aceleași magazine. Eră cam pe la vre-o cinci și lumea se 'nde-seă tot mai tare. Domnul nostru, când ajunsese la răspântia, unde Bulevardul taie calea Victoriei, se coboară, de-o dată, răpede de pe trotuar și 'n mijlocul străzii începe a căută și a se uita mereu pe jos.



Toți trecătorii ziceau într'un gând:

— Un domn a pierdut ce-va!

Abiă trecu un minut și-o mulțime de lume se strînsese în jurul celui cu paguba. Cu toții caută și caută. Vin alții, se opresc și aceia tot uitându-se, care de care mai cu luare aminte, doar ar găsi odorul. Unii ziceau: o fi pierdut un inel de-o mie de lei; alții: un ac de cravată, un nasture de diamant ce-va scump. Șirurile se tot îndesesc, domnul cu paguba nici nu se mai vede: trăsură, automobile, tramvaele chiar, stau pe de lături; alții trecători grăbiți se 'ntoarnă îndărept să-și afle trecere pe alte uliți.

Unii rid, fac haz, jurându-se c' o doamnă și-a pierdut tocul dela gheată. Alții, mai romantici, spun c'a căzut un copil dela rîndul al patrulea. Unii ocărăsc automobilul, care-a ucis o doamnă, și a. m. a.

În sfârșit drumul s'a oprit. Trăsură, automobile, bicicliști, tramvaie, fac lanț la un capăt la altul, neputând răzbate de lumea care stă îmbulzită locului. Toți zbiară,

istorisesc, blastămă, rid, se ghiontesc; pungașii cotrobăesc prin buzunarele oamenilor: fiecare cu ale sale.

În sfârșit, un domn, plictisit și de glumele mulțimei și de risetele vecinilor începe a strigă:

— Dar bine sute de oameni adunați și nici un gardist?

Drept, gardistul nu eră departe; dar până să străbată a trebuit vreme.

— Bine, d-le, ce-i? S'a oprit lumea din pricina d-tale, ce faci ?



— Ce să fac: uit'te: caut. Am pierdut un diamant de câte-va mii de lei.

Cei din jur încep să zbiere.

„Un diamant! O mie de lei cui l-o găsi?“

Gardistul să pleacă și el, se uită, caută. O mie de lei nu-i glumă. Și întâia datorie e să îndepărteze norodul lacom.

—La o parte! La o parte!—se aude strigătul resonător al gardistului, dar mulțimea, a Naibei, nu se teme nici de strigăte nici de tesacă. Încep a se auzi fluierături dese, agenții de poliție resar ca din pământ, făcând zid în jurul domnului, care caută mereu, îngenunchiat în drum.

—Ești sigur că l-ai pierdut aci?

— Uit'te, chiar aci la cinci pași de la șine.

— A pus dracul coada pe el —strigă o servitoare bătrână.

— Știi bine că l-ai pierdut aci?

— Cum te văz, așa sunt de sigur.

— La o parte! La o parte!—strigă iar gardistul și



mulțimea se dă'ndărăt, împingând pe cei din urmă, cum împinge val pe val.

\*  
\*  
\*

Sute de ochi caută pe jos, în toate părțile, norocul dorit. Dar nimic!

Gardistul începe a pierde răbdarea și furios întreabă:  
— Bine, domnule, de când l-ai pierdut?

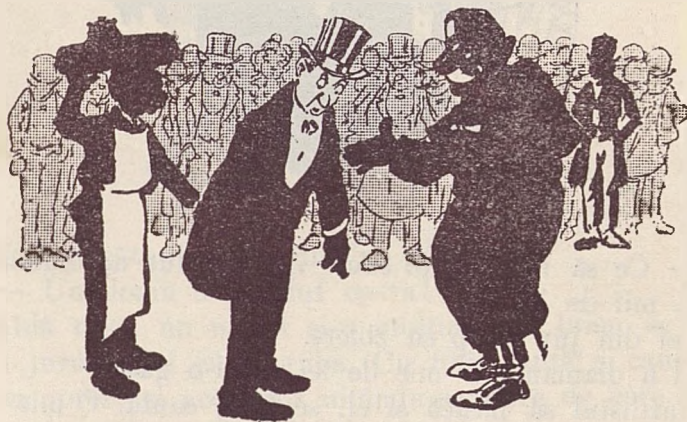
Domnul scoate ceasul, se uită, și zice:

— Peste un sfert de ceas vor fi cinci ani, de când, coborându-mă chiar aci din tramvaiu, mi-a căzut jos, și par'că a intrat în pământ!

Cei dimprejur încep a hohoti de ris, rup șirurile, își fac loc și pleacă.

Intr'o clipă s'a făcut regulă.

— Iar dumnea-ta, domnule, să poștești nițel pân'la po-



liție, să-ți încheiu un proces-verbal, cum n'ai mai auzit, face serjentul.

— Dar închee și zece. Cum?! N'am voie să-mi caut lucrul pierdut? Rugatu-te-am să te amesteci?!

Neculcea

### Împotriva păduchilor la vite

Ulei de in, sau de rapiță, ori untdelemn, amestecat cu gaz una și una. Se unge și se freacă.

(Gazeta de Duminică).

MINISTERUL FINANTELOR

DIRECȚIUNEA CONTABILITĂȚII GENERALE A STATULUI ȘI A DATORIEI PUBLICE

Tablou de numerile titlurilor de rentă 4%, amortibilă din 1891, împrumutul de 45.000.000 lei, eșite la sorți la tragererile precedente și neprezentate la rambursare până la 19 Martie/1 Aprilie 1911

titluri a 5.000 lei

No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți		No. titlurilor	Data ieșirii la sorți	
	Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul		Luna	Anul
32429	Septem.	1910	32515	Septem.	1910	33248	Septem.	1910	34589	Septem.	1910
32450	Martie	"	33096	"	"	33270	"	"			

titluri a 2.500 lei

27312	Septem.	1905	28862	Septem.	1910	30942	Septem.	1910	31757	Septem.	1910
27442	"	1910	29875	"	"	31592	"	"	31835	"	"
28046	Martie	"	29993	"	"	31628	Martie	"	32073	"	"
28612	Septem.	"	30077	"	"	31729	Septem.	"	32163	"	"

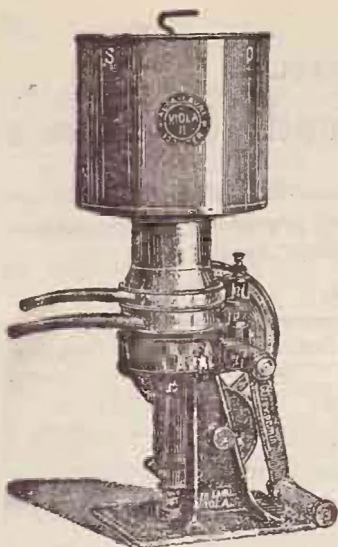
titluri a 1.000 lei

13365	Septem.	1910	17292	Septem.	1910	23166	Septem.	1910	26204	Septem.	1910
13640	"	"	17719	"	"	23472	Martie	"	26218	"	"
13689	"	"	18585	"	"	23584	"	"	26381	"	"
14159	"	"	18830	"	"	24028	Septem.	"	26436	"	"
15273	Martie	1907	18998	"	"	24667	"	"	26519	"	"
15399	Septem.	1910	19283	"	1909	25088	"	"	26627	Martie	"
15694	Martie	"	19325	"	1910	25095	"	1909	26740	Septem.	"
15817	"	"	19450	"	"	25695	"	1910	26775	"	"
16057	Septem.	"	19857	Martie	"	25847	"	"	26848	"	"
16452	"	"	20512	Septem.	1909	26005	Martie	1909	26856	"	"
16587	"	"	20688	"	1910	26059	Septem.	"	26949	"	"
16741	"	"	22757	"	"	26081	"	1910	26955	"	"
17122	"	"	22768	"	"	26160	"	"	26958	"	"
17132	Martie	"		"	"		"	"		"	"

titluri a 500 lei

329	Martie	1910	6377	Martie	1910	9275	Septem.	1910	11697	Martie	1909
426	"	"	6450	Septem.	"	9312	Martie	"	11850	Septem.	"
616	Septem.	"	6744	Martie	"	9659	Septem.	"	11915	Martie	1910
689	"	"	7254	"	1909	9746	"	1905	12077	Septem.	"
840	"	"	7312	"	1904	10248	"	1904	12108	Martie	1908
1763	"	"	7369	"	1910	10784	"	1910	12373	Septem.	1910
2733	"	"	7650	Septem.	"	10796	Martie	"	12497	"	"
3327	"	1907	7929	"	"	10941	"	"	12635	"	"
3575	Martie	1910	8674	"	"	11148	Septem.	1909	12734	"	"
3746	"	"	8736	"	"	11337	Martie	1908	12809	"	"
3980	"	"	8581	"	"	11460	Septem.	1910	12860	"	"
4041	"	1909	8988	"	"	11496	Martie	1909	13188	"	"
5280	Septem.	1910	9004	"	"	11596	"	1910	13476	"	"
5418	"	"	9165	Martie	"	11671	"	"		"	"





Depozit general pentru România de mașini și unelte, inginer Marcus & Berlescu, București, str. Doamnei 21. „Lăptării model” din renumitele Fabrici:

## ALFA-SEPARATOR

din

Stockholm, Paris, Berlin, Viena, Budapesta

și din fabrica

Bergedorfer Eisenwerk, Soc. anom.  
Bergedorf

Se găsesc în permanență în depozit:

Separatoare Alfa-Laval, putinele de unt, mașini și scânduri de frământat untul, încălzitoare și recitoare de lapte, câni și bidoane, aparate pentru controlul și analiza laptelui, forme de unt, hârtie pergament, etc.

Unelte pentru creșterea vitelor, trocare, sonde, foarfeci de tuns, mărci de urechi pentru însemnat vitele, lanțuri speciale, etc., aparate pentru ciocirea artificială și creșterea păsărilor.

Toate mașinile necesare pentru instalațiuni de Lăptării cu abur. Mașinile Alfa-Separator sunt singurele adoptate de către toate lăptăriile Domeniilor Coroanei, de către lăptăriile cooperative sătești, de „Lăptăria București” și de toate lăptăriile mai mari din țară.

La cerere se trimite gratuit *catalogul*.

# PURGEN

**CU RENUME UNIVERSAL.** Recomandat de medici în toată lumea pentru adulți și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul contra *constipațiunii, congestiunii și migrenei*, plăcut la gust, nu produce colici și n-are efecte rele asupra organismului.

— Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50 —

Rugăm a se refuza pastilele cari nu vor avea această

**PURGEN  
BAYER**

inscripție, căci sunt false, vătămătoare și produc colici



## ARTIFICII

splendide, de un efect grandios, importate de la o renumită fabrică din Anglia

## LAMPIOANE

foarte frumoase și durabile în diferite culori și forme

GHIRLANDE, CONFETTI, SERPENTINE, ARTICOLE DE TOMBOLĂ

și toate articolele pentru

SERBARI DE VARA ȘI PETRECERI CĂMPENEȘTI

## FILIP LINDENBERG

BUCUREȘTI, Strada Smârdan, 15

[www.dacoromanica.ro](http://www.dacoromanica.ro)



ACTIVITATEA SOCIALĂ

A

PREOȚILOR ȘI ÎNVĂȚĂTORILOR

**Triumful ortodoxiei și cultul icoanelor**

Conferință ținută la 27 Februarie 1911 la soc. ortodoxă a femeilor române-Buștenari și soc. culturală „Steaua“.

Vă spuneam mai zilele trecute, că prin țara noastră, de câțeva vreme a început să mișune un fel de pierdere, niște smintiți, streini de neamul nostru și legea noastră, cari caută să ne strice legea strămoșească și să ne batjocorească biserică, prin fel de fel de învățături ovrești și păgânești.

Vă mai spuneam zilele trecute, că în București, un grup de femei învățate și cu dragoste de neamul nostru românesc, au înființat o societate numită a femeilor ortodoxe, cu un statut și un regulament, care prevede să se înființeze filiale prin toate parohiile din țară. atât la orașe cât și la sate, și că scopul principal al acestei societăți, pe lângă altele, este de-a lupta contra acelor rătăciți, cari caută să ne încurce mintea și să ne strice legea noastră creștină ortodoxă, cum s'a întâmplat în unele sate de pe valea Teleajenului de lângă noi, și în multe alte sate și orașe românești.



Noi, românii ortodocși din Buștenari, ne bucurăm, că în satul nostru, în care sunt atâția streini, din toate țările și de toate națiunile, nu s'au arătat asemenea oameni stricați. Ori poate că ar fi dat ei roată și printre noi, dar au văzut că aici n'au găsit loc de joc și or fi plecat mai repede cum au venit. Exploatăările de păcură, au adus în satul nostru lume din toate națiunile din Europa și America și ne face cinste, fiind oameni înțelepți și ne bucurăm că vin la noi, îi primim cu toată dragostea pe pământul nostru, muncim și noi, muncesc și ei, câștigăm și noi, câștigă și ei, nu ne-am legat și nici nu ne vom lega niciodată de obiceiurile și de credința lor, îi respectăm în toate ale lor, dar nici ei, cum am spus și altă dată, să nu se atingă de datinele noastre, de legea noastră și de biserica noastră, căci cine va îndrăzni una ca aceasta, nu va avea timp nici să-și facă bagajul pentru drum; va fugi d'aici și nu va avea timp nici să se uite înapoi.

Deocamdată noi nu avem nevoie să ne luptăm cu asemenea răătăciți, despre cari vorbim; totuși având în vedere scopurile pe cari le urmărește societatea ortodoxă a femeilor române, nu trebuie să rămânem în urmă, ci să o înființăm și noi în localitate. Am citit statutul și regulamentul zilele trecute, am înscris peste 50 membri până acum, și-am hotărât ziua de azi pentru alegerea comitetului administrativ, adică înființarea în mod definitiv a societății. Am ales ziua de azi — 27 Februarie — întâia Duminecă din postul cel mare, numită Dumineca ortodoxiei, fiindcă societatea ortodoxă a femeilor române a hotărât să aibă ca zi de prăsnuire această Duminecă a Ortodoxiei.

Să vedem, care e însemnătatea acestei zile, de ce se numește ziua ortodoxiei și ce legătură ar avea cu societatea noastră.

\* \* \*

Fiecare dintre d-v. aveți în casa d-v. una, două sau chiar mai multe icoane, la cari vă închinați seara și dimineața și în orice moment. Când mergeți la biserică, vedeți o mulțime de icoane, unele făcute pe lemn, altele pe pânză, iar altele chiar pe zidul bisericii. Vă închinați și le sărutați cu toată credința și bine faceți, căci ele mult bine pot să aducă acelor cari se închină înaintea lor cu credință și le sărută cu inimă curată, după cum se va vedea din cele

ce voiu spune. Nu v'ati gândit însă niciodată, cum s'a făcut de-am ajuns noi să avem icoane în case și în biserică, de când am început să le avem, ce închipuesc aceste icoane, și care e folosul ce avem dela ele; sau daca v'ati gândit la aceasta, sunteți prea puțini la număr, că mai mulți știți că așa ati pomenit la părinți, părinții d-v. la părinții d-lor și așa mai departe, din neam în neam, s'a pomenit icoane în casă și e socotit ca un păgân, care n'are icoane în casă. Despre biserică, de când o fi biserică, cu sfinții, adecă cu icoane s'a pomenit. Și tot gândindu-ne, că așa am pomenit, din neam în neam, din neam în neam, ajungem cu gândul în vremuri vechi, vechi de tot și ca să vă spun povestea aceasta a icoanelor, să încep și eu șirul lucrurilor, tot deatunci din vremurile vechi de tot.

Înainte de venirea Domnului nostru Iisus Christos pe pământ, lumea se făcuse rea de tot, nu știă de Dumnezeu, nu știă cum să se mai închine și cui să se închine. Unii se închinau la soare, alții la ape, alții la foc, alții făceau tot felul de chipuri, la cari se închinau (se arată figuri din istoria popoarelor vechi) Dumnezeu văzând rătăcirea aceasta a trimis pe fiul său, pe Domnul nostru Iisus Christos, ca să-i aducă la adevărata credință, cecece a și făcut. Când Domnul Christos a început să învețe lumea legea cea adevărată, legea creștinească fiind-că e dată de însăși Domnul Christos, de însăși Dumnezeu, învățații evreilor, cari înșelau lumea prin fel de fel de învățături, ca să nu rămâe de rușine și ca să nu piarză câștigul ce le aduceau înșelătoriile lor, s'au hotărât să-l omoare. Nu i-au găsit nici-o vină, dar au dat grămezi de bani, și i-au inventat fel de fel de inveniri și d-v știți ce chinuri, ce bătăi, ocări și torturi a suferit. A fost silit să-și ducă singur crucea, pe care trebuia să-l răstignească între cei doi tâlhari. În momentul când mergea cu crucea în spinare, din cauza greutateii și a chinurilor, ostenise așa de tare în cât sudoarea îi curgea șiroae de pe față.

O femeie, care mergea în apropiere de El, văzându-L astfel, a început să plângă de mila Lui și s'a luat mahrama de pe cap și i-a dat-o să se șteargă de sudoare. Domnul Iisus Christos a luat-o și după ce s'a șters, a dat-o femeii înapoi. Femeia a luat-o așa mototolită cum a fost și n'a mai întrebuințat-o până acasă. Când a desfăcut-o acasă, care nu i-a fost mirarea,



când a văzut pe această mahramă zugrăvit chipul Domnului nostru Iisus Christos? A spălat-o fel și chip, ca să se curețe, căci îi era teamă să nu cumva s'o văză cine-va din neamul evreesc s'o spună și să pățească ceva, dar n'a fost chip să se spele. A înțeles că aceasta e o minune Dumnezească, s'a făcut creștină, s'a închinat înaintea ei, a sărutat chipul de pe mahramă și a ascuns-o ca să nu dea nimenea de ea. Aceasta e cea dintâiu icoană în legea creștinească, făcută pe pânză de însăși Domnul nostru Iisus Christos, în momentul când s'a șters de nădușeală pe față. Mai târziu s'a aflat despre această icoană și multe femei, copii și bărbații, cari erau bolnavi de ani de zile, dar nu și găseau leacul, se duceau în casa femeii care avea această icoană, îi cereau icoana, se închinau înaintea ei, o sărutau cu credință, se făceau sănătoși și din acel moment se și făceau creștini.

După învierea Domnului nostru Iisus Hristos și mai cu seamă după înălțarea la cer, învățăturile lui încep să se răspândească în toate părțile. Mulți păgâni se botezau și treceau la creștinism. Cu chipul acesta numărul creștinilor se mărea în fiecare zi Impărației, Mitropoliții și preoții păgâni, cei mai mulți după îndemnul evreilor, începură să persecute pe creștini. Se dedeau porunci, ca ori unde se vor dovedi creștini, să-i prinză, să-i închiză, să-i bată și să-i omoare în chinurile cele mai grele. Iată ce spune într'o carte despre felul cum erau persecutați (64 d. Cr.) „Pe unii îi îmbrăceau în piei de animale sălbatice și îi aruncau câinilor de-i sfâșiau, pe alții îi aruncau în apă (Tibru) pe unii îi răstigneau, iar pe alții îi ungeau cu păcură și rășină și legându-i la stâlpi, le da foc ca să lumineze noaptea grădinele împărătești. Mulți din ei sufereau toate aceste chinuri ca niște adevărați sfinți și biserica noastră îi serbează ca sfinți până în ziua de azi.

Din pricina acestor persecuțiuni nimeni nu mai avea curajul să mai vorbească despre Domnul Hristos, nici să se închine, nici să se găsească chipul Lui pe undeva și cu toate acestea creștinismul se răspândea foarte repede. Cu sutele și cu miile de păgâni se botezau și se făceau creștini. Atunci n'a mai avut ce le face și i-a lăsat în pace. Creștinii, când s'au văzut liberi, ca să-și aducă bine aminte de nașterea, de botezul, învățăturile, minunile, patimile, învierea și înălțarea la cer a D-lui Iisus Christos, au început să facă chipul

Lui, așa cum fusese în toate împrejurările vieții. Și tot astfel au făcut și cu chipurile sfinților, cari suferise atâtea chinuri din partea păgânilor. Chipurile acestea și le păstră fiecare creștin în casa lui și în bisericile creștinești. Astfel s'a introdus în biserici și în casele creștinilor icoanele sfinte, pe cari le păstrăm și noi până în ziua de azi.

Mai târziu, tot Ovreii, cari nu puteau suferi pe creștini, stăruiesc prin toate mijloacele să nu-i mai lase pe creștini să se închine la sf. icoane și aceasta numai din tendința de a le face necazuri. Multă vreme n'au reușit, dar cam după vre-o 700 de ani după Cristos, s'au găsit un șir de împărați păgâni, tot cam răi, căci cași oamenii ceilalți, nu totdeauna se întâmplă ca împărații să fie înțelepți, mai sunt și de cei fără minte, și au dat mai întâiu ordine, ca nimeni să nu se mai închine la icoane, iar mai în urmă dă poruncă să se adune de prin toate casele și bisericile orice icoană și să se arză. Prin mijlocul curților, prin mijlocul drumurilor și al piețelor se vedeau grămezi de icoane creștine arzând în flacări. Mai mult de 100 de ani (726 — 842, 19 Febr. d. Cr.) a ținut această dușmănie contra icoanelor, când murind un împărat, care eră dușman mare al lor, a rămas împărăteasa să conducă treburile împărăției — în numele unui copil minor. — Această împărăteasă, creștină adevărată, chemă la o adunare pe toți Mitropoliții, patriarhii, episcopii și preoții cei mai învățați din toate țările creștine și cu toți împreună au hotărît (19 Febr. 842) că „se cuvine sfințelor icoane venerațiune și închinare și că noi venerând icoanele adorăm pe Dumnezeu și venerăm pe sfinții închipuiți pe ele“. Din ziua aceea se aduse din nou în biserică și prin casele creștinilor sfințele icoane, și se așezară la locurile lor. De atunci și până azi s'au păstrat și se păstrează cu tot respectul cuvenit sfințele icoane, dela tată la fiu, dela neam la neam până în ziua de azi. Isbânda aceasta este isbânda definitivă a credinței creștine ortodoxe. Ziua când s'a câștigat această isbândă a fost în cea dintii Duminică din postul Sf. Paști. Atunci a căzut în ziua de 19 Februarie, iar anul acesta 1911 a căzut azi 27 Februarie și creștinii ordoxi din toate colțurile pământului o serbează azi și totdeauna în prima duminică din postul cel mare cu numele de *Dumineca Ortodoxiei*.

Ziseiu, că adunarea aceia dela 19 Febr. 842 d. C. făcătoare de împărăteasa Irina a hotărît, că „se cuvine sf.



icone venerațiune și închinare și că noi venerând icoanele, adorăm pe D-zeu și venerăm pe sfinții închipuiți pe ele". Va să zică, noi, când ne închinăm la o icoană, nu ne închinăm la lemnul, la pânza sau hârtia pe care e zugrăvit chipul lui Dumnezeu sau vreunui sfânt, ci ne închinăm în-suși lui Dumnezeu, ne ducem cu mintea totdeauna la D-zeu, care e închipuit pe icoană și Lui ne închinăm, Lui ne rugăm și dela El cerem ajutor și sprijin, în rugăciunile, cari le facem înaintea sfințelor icoane, iar când icoana ne arată imaginea vreunui sfânt, noi tot lui Dumnezeu ne închinăm și ne rugăm de sfântul, care are chipul zugrăvit pe icoană, ca să mijlocească înaintea lui Dumnezeu să ni se primească închinarea și să ne dea binele, care-l cerem prin rugăciunile noastre.

Nu numai că icoanele sunt imaginea lui Dumnezeu și a sfinților, dar ele sunt și lucruri sfințite de preot; ele sunt lucruri sfințite aproape cum e și o biserică și oricine are în casă o icoană sfințită, însemnează că își are în casă în-săși biserica, în-săși pe Dumnezeu. De aceea, când ne închinăm înaintea unei sfinte icoane, să ne închinăm cu toată credința și cu toată nădejdea în ajutorul lui D-zeu. Să avem cel mai mare respect către sf. icoane, căci ele nu sunt ca orice lucru din casa noastră. Puterea lui D-zeu este revărsată asupra lor prin rugăciunile preotului și stropirea lor cu sf. aghiasmă. De aceea orice creștin, care își au icoană în casă și se închină cu toată credința, cu toată nădejdea și cu tot respectul înaintea ei lui D-zeu, e totdeauna ferit de întâmplări rele, de neajunsuri și de nevoi; în casa lui e totdeauna liniște și noroc, iar cine n'are icoană în casă sau cine n'are tot respectul către sf. icoane, totdeauna urgia lui D-zeu e asupra lui și asupra casei lui. Deci se cuvine să avem către sf. icoane același respect ca și către biserică, ca și către în-săși D-zeu, care e zugrăvit pe ele.

\* \* \*

Spusei că triumful ortodoxiei, adevă izbânda credinței creștine ortodoxe, a fost câștigată prin stăruința unei împărătese, care a dat ordin să nu se mai persecute sf. icoane și să fie lăsați în pace toți creștinii. De atunci n'au mai fost persecuțiuni în contra legii creștine ortodoxe. Au mai fost ele încercări, pe ici pe colea, darn'au isbitit. Și dacă acum s'au ivit în țara noastră vrășmași de ai credinței noastre

ortodoxe, nu vor avea nici-o reușită, căci pe lângă celelalte mijloace, cari s'au luat, s'au ridicat contra lor și femeile române, cari sunt mame adevărate, românce adevărate și creștine ortodoxe adevărate, cari împreună cu toți oamenii de bine ai țării și neamului românesc, vor zdrobi ori ce încercare a unor astfel de smintiți. Ele s'au constituit în societatea ortodoxă națională, societate care se va întinde în toate colțurile țării și va lucra din toate puterile, ca credința creștină ortodoxă în țara noastră românească să rămâe neștirbită, așa cum am pomenit-o fiecare din neam în neam. Și cu toată credința, ca această societate, înființată în mod definitiv și în satul nostru azi, în Duminica ortodoxiei, aleasă ca zi de prăsnuire a societății, va avea în sânul ei pe toate femeile române din această localitate. E o mare cinste pentru fiecare femeie să facă parte din această societate și cred că fiecare va avea ambițiunea să se bucure de această cinste înscriindu-se între membrii acestei societăți.

Pr. D. Săvulescu Buștenari, Prahova.

## Vitele din țara noastră

Conferința ținută în ziua de 4 Aprilie 1910, în satul Oroftâna, com. Lunca, jud. Dorohoi, în fața sătenilor și a membrilor Cercului Cultural Lunca-Dorohoi.

### *Domnilor și iubiți săteni,*

Fără a avea pretenția că vă voi fi de folos, țin, mai ales în urma invitațiunii speciale ce am primit din partea Cercului Cultural, să iau și eu parte la îndrumarea noastră a tuturor și mai ales a d-voastră iubiți săteni, pe o cale mai sănătoasă, pe calea progresului, către care tind toate popoarele; și întru aducerea la îndeplinire a acestui lucru, vă voi vorbi azi ceva despre: *Vitele din țara noastră*.

În trecut și nu de multă vreme, să tot fie 60—70 de ani, bogata noastră țară românească, peste care a trecut atâtea nevoi, nu eră așa cum o vedem acum!

Căile ferate pe care le avem acum, nu existau; șosele, nu erau; transporturile dela un loc la altul, erau mult mai anevoioase; pânea albă se cultivă mult mai puțin ca azi și numai pentru trebuințele țării noastre și cea mai mare parte din suprafața țării, eră acoperită cu păduri, pășuni bogate și fânețe bune, pe care se creșteau în libertate numeroase turme de animale: cai, boi, oi, porci.



Proprietar sau țaran-clăcaș, bogat sau sărac, toți se ocupau în cea mai mare parte cu creșterea și îngrijirea vitelor, cu care se făcea un întins comerț trecându-se în cărduri mari și numeroase peste graniță, spre a îndestula și nevoile streinilor.

Cernăuți, Lemberg, Buda-Pesta, chiar Germania, nu mai vorbesc de Turcia, care ne luă fără plată, se îndestulau cu carnea vitelor noastre. Cultura plantelor agricole, la noi, cră lăsată pe mâna a doua, se cultivă popușoi, trișcă, puțină pâne albă, cânepă și numai pentru trebuințele gospodăriei.

Și avem vite bune în acele timpuri și multe.

Calul românesc făcea fală țării noastre până mai acum 70 de ani.

Germania ca și Austria, îl cumpărau pentru armatele lor și la formarea hergheliilor lor, s'au servit de iepe și armăsari moldovenesti; iar Turcii cereau Domnitorilor noștri, ca pelângă sumele de bani, ce trebuiau să le plătească anual ca tribut, să le trimeată și un număr oarecare de iepe.

Transporturile dela un loc la altul, în țară la noi, se făceau numai grație cailor, căci liniile ferate lipsiau. Erau așa zisele menziluri și menzilhanele, un fel de stațiuni unde se găseau cai de rezervă spre a se schimba din distanță în distanță și a nu întârzia cu odihnirea lor.

Domnitorul Carol, regele nostru de astăzi, când a vizitat țara Moldovei, după venirea lui ca Domnitor, a călătorit cu poșta cu opt cai.

Și mult mai iubiă românul calul; l-a cântat chiar în poeziile sale populare, ca și durerea, bucuria, codrul, livezile, crângurile și poenile. Iată câteva fragmente:

### *Călărețul*

Din Siret și până'n Prut  
Murgul apă n'a băut  
Iarbă verde n'a păscut;  
De-a păscut în câmp vreodată  
A păscut iarbă uscată  
Și-a băut apă din baltă  
Cu glod negru-amestecată.  
Țiu, țiu, țiu, murgule, sboară  
Pân'la verde Dumbrăvioară  
S'ajungem încă cu scare  
La Florica, dulce floare,  
Că m'așteaptă cu mâncare.  
Țiu, țiu, țiu, murguțul meu  
Fugi în zbor ca dorul meu  
Că eu, frate, bine'ți vreu.  
Calcă, murgule, lupește,  
Și te-așterne iepurește

Că zărese în bătătură  
Mândra mea cu miere'n gură,  
Să-mi dea mie flori din sân  
Să-ți dea ție braț de fân!

### *Din Toma Alimoș*

Și la murgu-i se ducea  
Și cu murgu-așă grăia:  
„Alelei! murguleț mic  
Alei! dragul meu voinic,  
De-ai putea la bătrânețe  
Cum puteai la tinerețe!“  
Murgul ochii-și aprindea  
Neeheză și respundeă:  
„Iată coama, săi pe mine  
Și de-acum te ține bine  
Să-ți arăt la bătrânețe  
Ce-am plătit la tinerețe!“  
Toma iute 'ncălecă

După Mane se luă  
 Și mereu, mereu strigă:  
 „Alelei! murguleț mic,  
 Alei dragul meu voinic,  
 Așterne-te drumului  
 Ca și iarba câmpului  
 La suflarea vântului!“  
 Murgul mic se așterneă  
 Manea 'n lături se zăreă.

*Din Ghemiș*

Printre Turci cale 'și făceă  
 Și la grajd el se duceă

Chiuind și nechezând,  
 Iataganul învârtind;  
 Armăsarul auzeă  
 Armăsarul necheză,  
 La Ghemiș sburând veneă  
 Și 'n genunchi el se puneă.  
 Ghemiș iute 'ncălecă  
 Și spre Dunăre plecă,  
 Apa'n două despică.  
 Se săltă din val în val  
 Pân' soseă la cela mal.

Vitele albe, erau numeroase și foarte frumoase; ele făceau obiectul de râvnă și de admirație al vecinilor noștri și iată ce scriă la 1859 *Neigebauer* un scriitor neamț, despre vitele noastre;

«Cine vrea să-și facă ideie despre creșterea vitelor în această țară, meargă dela Dorohoi la Prut, să străbată ținuturile așezate pelângă Jijia. Aci se poate călători ma imulte ceasuri, fără a da de altceva, decât de stepe pustii, acoperite cu pășunile cele mai bogate și întrebuințate fie ca fânețe, fie ca pășune pentru vite».

«Aci se văd turmele cele mai frumoase, care stau păscând în iarbă până la burtă, la vederea omului, ele își ridică capetele împodobite cu coarne frumoase asemenea unui cerb și o iau la fugă, dacă nu cumva năvălesc asupra lui. Aci vițelul tânăr învață să-și găsească alături de mama sa, hrana cea mai plăcută și de oarece laptele nu-i este luat prin mulgere, el se face în anul întâiu. așa de mare și de gras ca și când ar fi de 3 ani».

«Prin această hrană își câștigă puterea de a stă pe viitor sub cerul liber la orice frig al anului. Hrana lui consistă din pășune mănoasă vara și nutreț ales iarna, precum și apa limpede pe care o aua oriși ce ceas din zi, adăpatul fiind liber vara ca și iarna.

«De aceea este așa de însemnat comerțul cu boi, care-l fac principatele cu occidentul.»

Oi încă se găseau în țara noastră și multe și bune și frumoase.

Lâna lor mergeă peste graniță în mare cantitate și streinii ne-o trimeteau înapoi după ce o făceau postavuri, haine etc., cu preț înzecit.

Multe oi se trimeteau și în Turcia, Turcilor plăcându-le grozav carnea de oaie, mai ales cea de berbec bătut.

Și oaia ca și calul, a fost cântată în poeziile noastre populare și cred că veți fi auzit cu toții poezia:

Oiță bărsană,  
 De ești năzdrăvană, etc.



Porci, iarăși se creșteau în mare număr în țară la noi, mai ales în Oltenia, de unde se duceau în Austria la Buda-Pesta, Viena, etc.

Astăzi vitele noastre s'au împușinat, sunt slabe, rele, dar totuși cu toată îngrijirea noastră, ele încă ne dau produse, lână, lapte, carne, muncă, etc. și chiar proporțional cu hrana pe care le-o dăm noi, boii românești, pot fi trecuți, între cei mai buni boi de muncă din lumea întreagă.

Numeroase sunt cauzele, care au făcut ca vitele dela noi să se împușineze; printre acestea cele mai importante ar fi: *împușinarea fânețelor și a pășunilor* celor bogate, spre a fi transformate în câmpuri cultivate, în semănături, după urma cărora se putea câștiga mai mult și mai repede.

*Căile ferate și șoselele bune*, au ușurat transportul cerealelor la distanțe mari și au ajutat la mărirea suprafeții cultivabile, pe socoteala fânețelor și a pășunilor, care împușinându-se, a fost fatal ca și numărul vitelor să scadă.

*Mai apoi streinii* cari ajunseseră mai de timpuriu a-și da seama de importanța vitelor, au căutat a lua din țara noastră tot ce eră mai bun, spre a-și satisface trebuințele lor și mai ales spre a-și perfecționa tipurile lor de vite, ca mai apoi să nu mai aibă nevoia de a mai apelă la noi, iar nouă ne-a rămas ce eră mai rău și urmarea a fost degenerarea raselor noastre.

Fiii seamănă cu părinții, deci, dacă părinții sunt răi și fiii cari moștenesc caracterele părinților, vor fi răi.

Biblia zice: «părinții au mâncat aguridă și fiilor li s'a stripezit dinții».

Iată o altă cauză de degenerare a vitelor noastre.

Lipsa de desfacere încă este o nouă cauză. În adevăr, am arătat și mai sus, cum cea mai mare parte din vitele noastre treceau peste graniță, fiind cerute de către streini, cum mai apoi acești streini cu vitele pe care le luase dela noi și-au perfecționat pe ale lor; de aci a urmat că ei n'au mai venit să mai cumpere dela noi și deci n'aveam cui să mai desfacem vitele noastre.

Când nimeni nu cumpără aceea ce produci, nu trebuie să mai produci, ci vei căuta a produce altceva mai bun, spre a face concurență altora, dar, noi n'am făcut acest lucru și paguba se vede, e foarte mare.

Să nu credem însă, că numai acestea ar fi cauzele cari au adus vitele noastre în starea rea de azi, mai sunt și altele și încă foarte multe așa: *lipsa de nutrețuri bune*, isvorită din împușinarea livezilor și a pășunilor și din neștiința noastră de a le înlocui cu fânețele sau pășunile artificiale; *desinteresarea* cea mare a Românului; *încrederea* prea mare a noastră în puterea naturii. — Românul zice: «de-a da Dumnezeu, a da; de nu, ia și cenușa din vatră». Ei bine! Dumnezeu dă, dar

nu bagă în sac; — și spre a putea băga și în sac, e nevoie de de multă muncă.

Să ne întrebăm acum cu ce trăesc vitele care ne aduc atâtea foloase, unde se adăpostesc ele, li se dă vre-o îngrijire iarna sau vara?; și apoi să constatăm faptele așa cum sunt.

Vara vitele noastre se hrănesc cu iarba de pășuni. În cele mai multe locuri însă nici astfel de pășuni nu există și vitele se pasc primăvara până prin Maiu pe ogoare, apoi se mai poartă, cine mai știe pe unde, până la secerat, după care se trec pe miriști, unde cu toate că iarba e destul de rară, dar totuși vitele încă se mai pot sătură. Astfel de pășunat durează până toamna târziu.

Pentru iarnă, nutrețurile cele mai obișnuite sunt: strujenii, paele, pleava, etc. și foarte rar, ca o prăjitură, se găsește pe ici, pe colea câte-o leacă de fân de livadă sau trifoi, dar și acestea, rău recoltate și mai rău păstrate.

Primăvara, când e toiul muncii, Românul așteaptă să dea colțul ierbii, ca vitele să prindă o leacă de inimă, dintr'însa și apoi începe lucrul.

Iarna vita este rău hrănită. Nici apă nu-i dăm măcar la vreme! Iarna i se dă numai odată pe zi, vara cel mult de 2 ori, de altfel nici n'ar avea după ce s'o bea.

Pe timpuri de ploi și de furtuni, iarna pe viscole, vitele noastre se adăpostesc în niște șure, în care suflă vântul mai dihai ca afară, iar apa și omătul curge ca și afară.

De țesălat nu mai vorbesc, pentru că boii noștri n'au văzut niciodată țesală, doar cu ciomagul se mai scutură câteodată de colb.

Să ne mai plângem că n'avem vite bune? Când nemâncate la vreme, nețesălate, neadăpate, adăpostite în grajduri cât se poate de rele, încă ne mai pot aduce foloase?!

Sunt foarte bune vitele noastre, dar spre a ne da foloase mai mari, datoria noastră este, să ne îngrijim mai mult de ele.

Ce-ar trebui să facem, spre a ajunge la acest rezultat?

Răspunsul este: să le hrănim bine, să le îngrijim bine, să le adăpostim bine. Nimic nu poate fi mai folositor pentru o vită, decât mâncarea bună și totdeauna la timp.

Veți zice și cu drept cuvânt: de unde să le dăm mâncare bună, dacă n'avem? Ei bine nici pentru noi înșine n'am avea mâncare, dacă nu ne-am îngriji să agonisim! Și așa cum ne îngrijim de noi înșine, trebuie să ne îngrijim și de vite tovarășul nostru de muncă.

S'au împuținat livezile și pășunile e drept, dar acolo unde mai este câte-o bucățică de imaș, i se dă acestuia vre-o îngrijire? Nu.

Mult i-ar prinde bine, dacă primăvara cât de timpuriu, am trage cu grapa peste el. Așa cum prășitul face bine



popușoiului, tot așa grăpatul face bine livezilor și imașurilor. Mai apoi imașul trebuie împărțit în mai multe bucăți, ca acolo unde paște bou, să nu pască calul și unde paște calul să nu pască oaia. Numai după ce a păscut bou bine iarba pe o bucată s'ar putea aduce caii și după cai, oile.

Pentru iarnă, nu sunt deajuns strujenii și paele.

Ne vom îngriji a avea și alte furaje ca: lucernă, trifoi, părâng etc., despre a căror cultură, recoltare și păstrare, voi căută să vă vorbesc altădată.

Vitele bine hrănite, nu numai că ne vor da mai multe foloase și mai bine, dar vor produce și gunoi mai mult și mai bun, cu care s'ar putea îmbogăți pământul, făcându-l mai roditor!

N'avem pământuri de ajuns pentru noi, de unde să mai tăiem și pentru a semăna furajele necesare vitelor, veți răspunde! Așa este, însă din puținul ce-l avem să tăiem și pentru ele, căci aceia ce vom pierde dela bucată ce-o destinăm pentru vite, vom câștiga îndoit dela produsele mai multe și mai bune pe care ni le vor da vitele.

La acei care pot, nici grăunțele n'ar trebui să lipsească. Vacilor de lapte, le prinde mult bine, câte-o mână de grăunțe sau de tărățe din când în când, mărint cantitatea de lapte, ca și cantitatea de unt din lapte.

Cu cât mâncarea va fi dată vitelor mai des și în mai mică cantitate cu atât va fi mâncată mai bine și deci va folosi mai mult animalelor.

De obicei se dă mâncare vitelor da trei ori pe zi: dimineața, la amiază și seara. Vitelor de felul bouului li se poate da apă în timpul mâncării sau după mâncare, pentrucă le au stomacul foarte mare, așa că are loc în el și apa ca și mâncarea; pe când calului, i se va da totdeauna apă înainte de mâncare și mai ales înainte de grăunțe, pentrucă are stomacul foarte mic, așa că dacă i-am da apa după mâncare, aceasta ar împinge mâncarea și grăunțele afară, înainte de a se fi măcinat, înainte de a fi hrănit animalul.

Mâncarea cea mai bună a animalelor, o vom păstră și le-o vom da mai către Primăvară, pentrucă vitele să poată munci și să nu fim siliți a aștepta să crească iarba și apoi să începem munca.

Pe lângă mâncare, mai este necesar încă și locuințe bune pentru vite. Nu luxoase. Locuințele de gard sunt foarte bune, însă bine acoperite și bine unse. Asternut bun și curat încă le trebuie viteelor mai ales celor producătoare de lapte.

Încă mai trebuie să ne îngrijim și de curățenia corpului lor.

Omul se spală pe corp și pe cap din când în când, se piaptână câte odată, spre a se curăți de murdărie și chiar și de alte lighioane.

Când vom țesălă vitele în fie care zi, nu numai că ele



vor fi mai frumoase la vedere, dar asemenea dihanii nu se vor mai putea ascunde în părul lor, râia și alte boale de piele, nu se vor mai lipi de ele.

Vitele vor fi mai ușoare, mai vioaie, vor mânca mai cu poftă și se vor îngrășa mai bine și mai repede, întocmai cu și omul.

În privința înmulțirii vitelor, trebuie să știm că nu numai hrana bună, îngrijirile și adăposturile le-ar putea face să fie bune, ci vom ține seama și de părinții lor.

Dacă animalele de reproducție vor fi bune, din rase bune și urmașii lor vor fi buni. Arabul zice: «iapa este ca un sac; de-i aruncă plumb, plumb găsești, de-i aruncă aur, aur găsești!»!

Tocmai pentru aceasta Statul nostru, spre a ne putea fi de folos, ne va trimite chiar anul acesta un armăsar bun, care va sta în luncă și care va servi ca reproducător la îmbunătățirea cailor noștri.

Termin Domnilor și Iubiților Săteni, fiind mulțumit în mine, că am putut să vă spun aceea ce v'am spus și având convingerea că în curândă vreme, vitele noastre vor fi iarăși aceia ce au fost odinioară, când toți vecinii noștrii le căutau.

**Popescu Greaca.**

Direct. șc. agr. Pilișăuț-Dorohoiu.

## THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 d. plin  
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-  
curești.

Comitetul central: la Londra  
Lachlan M. McIntosh Rate . . . . .  
G. I. Goschen . . . . .  
Vicontele Duncannon . . . . .  
E. W. H. Barry . . . . .  
Robert Hamilton Lang . . . . .  
Demetre de Frank . . . . . Viena  
P. Naville . . . . . Paris  
Ad. Vernes . . . . .

Directori: { C. A. Stolz  
                  { E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetre Ioan  
Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreef.

Sucursala: București. Piața Sf. Gheorghe.

## „NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, București

Capital în acțiuni întreg vărsat în  
aur . . . . . Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă  
compuse din prime  
și daune . . . . . 3.955.683.76

Idem format din capi-  
tal și alte rezerve „ 1.075.842.60

Total în aur „ 7.052.531.36

Daune plătite . . . . . 33.000.000

Vice-președinte, A. Băicoianu.

Dir. general, E. Grunwald.

„NAȚIONALĂ” asigură contra in-  
cediului, a „grindinei”, contra ris-  
cului pierderii valorilor. Asigurările  
pentru viață sunt primite în toate  
combinațiunile obișnuite ca: „cas de  
moarte, supraviețuire, zestre și rentă”.  
Sediul social în palatul Soc. din str.  
Doamnei No. 12, București. Repres.  
generală în Buc. str. Smârdan No. 4  
Agenții în toate orașele din țară.



## „STEUA”

Societatea „Steua” lucrează pentru întinderea învățării în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a spândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Societatea a scos și următoarele 5 tablouri în culori, executate artistic pe hârtie cromo:

	Bani
Portretul M. S. Regelui României . . . . .	0.50
„ „ Reginei României . . . . .	0.50
„ „ A. Ș. R. Principelui Ferdinand . . . . .	0.50
„ „ „ Principesei Maria . . . . .	0.50
„ „ „ lui Ștefan cel Mare, Domnul Moldovei . . . . .	0.50

*Administrația publicațiilor* este la librăria C. Sfetea, București, piața Sf. Gheorghe, iar pentru cererile de *inscriere ca membri*, a se adresa d-lui Sp. Haret, București, str. Verde.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel dintâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

În schimb fiecare membru primește câte un exemplar din cărțile sau tablourile publicate de societate anual.

**Comitetul:** *Președinte*, Ion Kalinderu, *Membri* al *Academiei Române*. — Alex. Lepădatu. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru și profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și Director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *fost Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *fost administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Pompiliu Eliade, *profesor universitar*. — *Censori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; *Preotul econom* Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *insuliutor, fost inspector școlar*.

### Membrii înscrși și cotizațiuni plătite (urmare)

D. Stănescu (Loco), 2 lei; G. Dumitrescu (Loco), 2 lei; Gh. Marinescu (Loco), 2 lei; Gh. Maxintianu (Loco), 2 lei; Vasile Costăchescu (Suceava), 1 leu; Gh. I. Ghiță (Lupșa, Mehedinți), 1 leu; V. Buricea (Bistrița, Mehedinți), 1 leu; N. Melinescu (Bârboiu, Mehedinți), 1 leu; I. Mihut (Băltănele, Mehedinți), 1 leu; Gh. M. Guran (Isvor Anesi, Mehedinți), 1 leu; C. Lăzărescu (Balta, Mehedinți), 1 leu; I. Bloja (V. Rea, Mehedinți), 1 leu; C. Bricicag (Stângăcea, Mehedinți), 1 leu; M. Blendea (Vlădaia, Mehedinți), 1 leu; Ilie Popescu (Pristol, Mehedinți), 1 leu; Sabim Popescu (Cloșani, Mehedinți), 1 leu; G. Lonea (Leurda, Mehedinți), 1 leu; I. Popescu (Isverna, Mehedinți), 1 leu; C. Marinescu (Cărceni, Mehedinți), 1 leu; Al. Racoveanu (Racova, Mehedinți), 1 leu; M. Presură (Gârnița, Mehedinți), 1 leu; C. Racoveanu (Crăguești, Mehedinți), 1 leu; V. Păsărescu (Mătăsaru, Mehedinți), 1 leu; P. Popescu (Samarinești, Mehedinți), 1 leu; I. Petculescu (Vânju Mare, Mehedinți), 1 leu; C. Anghelescu (Bălăcița, Mehedinți), 1 leu; T. Popescu (Gârla—Mare, Mehedinți), 1 leu; N. Popescu (Covrigi, Mehedinți), 1 leu; Haralambie Puiu (Miluta, Mehedinți), 1 leu; I. Bojunescu (Obârșia, Mehedinți), 1 leu; Gh. C. Băzăvan (Breșnița Ocol, Mehedinți), 1 leu; Gh. Ismană (Broscari Ocol Mehedinți), 1 leu; I. Iscrulescu (Iupca, Ocol, Mehedinți), 1 leu.

(Va urma).



Frumusețea este Podoaba Omenirei

DORIȚI să aveți un TEN ALB și FRUMOS?

Intrebuințați numai: **CREMA, SAPUNUL și PUDRA ORIENTALA de ORȘOVA** ale farmacistului

*Recunoscute ca cele mai igienice preparate fără substanțe vătămătoare cari fac să dispară*

Pete, Pistrue, Coșulețe și Crăpături de Vânt conservând obrezul până la etatea cea mai înaintată  
Este o ad vătărată **COMOARĂ** pentru **SEXUL FRUMOS**. se vinde cu:

Lei 1,20 Borc. de Cremă Orient.; Lei 1,50 Săpunul Oriental și Lei 2 Cutia Pudră Orient.  
Se află de vânzare în București la toate Drogheriile, Farmaciile și Princip. magazine

Brăila: D-ra Albertina Polak, Clubul Comercial.  
Bărlad: Leon M. Finchelmann

Bacău: S. Kellmann.  
Corabia: Gr. Petrino, Marin R. Ilicescu, D-tru C. Petrovici, Nicolae Marinescu.

Constanța: L. et I. Lascaridis.  
Calafat: Iosef Rendek.

Caracal: Stănescu et Arghirescu, G. Popescu.

Călărași: Frații Iarchy, V. R. Bacarescu, G.G. Munteanu.

Cornavodă; Mag. „La Tăranca“

Graiova: S. Lazăr Benvenisti, C. R. Ilicescu, droguerie, A. M. Berger, Emanuel David, S. Benvenisti, Ioan N. Boeru, Ed. Kouteschweller, Frații Paraschivescu.

Dorohol: M. L. Schuljmsohn  
Focșani: S. Cohn, Frații Rosner.

Găldan: Gh. Nastasescu.  
Galați: Toma Aburel, C. Teodorovici.

Gurgui: S. A. Fintzi.  
Huși: M. Brochmann.

Iași: Frații Braun, Str. Ștefan cel mare 53.

Pitești: Nae Popescu.  
Ploiești: I. Năstăsescu, librăria Farmacia V. Livovschi.

P. Neamț: S. Stambler.  
Rojiori: G. T. Mavrodineanu.

R. Vâlcea: Gr. Petrino.  
Slatina: Badea Florescu.  
Slobozia: Nicolae I. Deleanu.

Târgov. Barbu Călinescu.  
T. Măgurele: Frații G. Lucatus, V. Gologan.

Tg.-Jiu: Ilie Șerbu, Benjamin Penchas.

Tg.-Ocna: Elias Michelson.

La T.-Severin numai la magazinele Iosef Frisch

## Un obraz curat și frumos



Înainte și după

INTREBUINȚAREA

CREMEI și PUDREI „FLORA“

se obține prin întrebuințarea cremei și pudrei „FLORA“ preparate de Al. Iteanu, farmacist, furnizor al Curții Regale. Pudra „Flora“ fără bismut, mărește efectele uimitoare ale cremei „Flora“ Crema lei 1,50—Pudra „Flora“ lei 2.—Săpun „Flora“ lei 1,25.—Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului, lei 2,50, borcan mai mic lei 1,75

Capilogen „Flora“ (apă de păr) sticla mare lei 3,25, mică 2,50.—Pastă de dinți „Bucol“ lei 1.—Apă de gură „Bucol“ lei 1,50.—Lapte de crin „Flora“ pentru înfrumusețarea tenului lei 2.—Săpun de lapte de crin „Flora“ lei 1,25. La nemulțumire se restituie imediat costul.

DE VÂNZARE LA DROGUERII ȘI FARMACII

Se caută depozitari în comunele rurale; a se adresa la depozitarul general L. Lindenberg, București, Str. Lipsani No. 51.



**FAGURI** artificiali, subțiri și rezistenți se pot avea dela **M. ALEXIEF** (apicultor), Iași.



CEL MAI MARE ȘI MAI VECHIU MAGAZIN DE MUZICĂ

# N. MISCHONZNIKY

Furnisor  
al  
Curței  
Regale



București  
Strada  
Colței  
No. 7

CEL MAI MARE DEPOZIT DE  
**INSTRUMENTE MUZICALE**  
Piane și Pianine

Cele mai renumite din  
toată lumea. Peste 100 piane tot-  
deauna în depou

**GRAMOFOANE**

Perfecționate și

**PLĂCI**

„PERFECTION“

Inregistrate de cei mai mari Artiști  
din Țară și Străinătate



Cântece Naționale noi a vând cel mai mare succes în toată țara



**VIORI** montate cu abanos. Model Amati

sau Stradivarius cu arcuș, lei 16.00

**COBZE** complete cu coarde 5 doage lei 9.50

in 7 doage lei 11.—

**TAMBALE** montate dela lei 34—50, aceleași

de nuc dela lei 38—50.

**ARMONICI** cu 2 rânduri, 19 clape, 8 basuri

cu tonuri de oțel bronzat lei

30—35. De oțel, lei 38—50.

**MANDOLINE ITALIENE** lemn de palisandru

19 doage, fața or-  
nată lei 14.

**CLARINETE** cu lei 12.50, cu lei 14.—și cu

lei 18.

**FLAUTE** lei 6.50, lei 8.50, lei 12.—cu 6 clape

lei 12.50, și alte flaute fine, bucata

dela 20—500.



CEREȚI CATALOAGE GRATIS ȘI FRANCO  
COMENȚI SE EFECTUEAZĂ PROMPT ÎN TOATĂ ȚARA